

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul VI - 1904

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

- 1. Fără Dumnezeu și fără nădejde în lume**
- 2. Din întuneric la lumină - VIII**
- 3. Ești tu fără Dumnezeu și fără nădejde în lume? (poezie)**
- 4. Curt von Knobelsdorff**
- 5. Critică biblică superioară**
- 6. Cuvântul lui Dumnezeu și criticii lui (poezie)**
- 7. Ce-mi rămâne?**
- 8. Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu**
  - I. Contrastul dintre concepția romană și cea creștină despre lume**
  - II. Matei 22,15-22**
  - III. Omagieri fățarnice și întrebări exagerat de subtile**
  - IV. Dați Cezarului ce este al Cezarului**
  - V. Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu**
  - VI. Ale cui sunt chipul și inscripția?**
- 9. În castelul Sanssouci**
- 10. Despre rugăciunea înainte de masă**
- 11. Deșertăciunea lumii (poezie)**
- 12. Din întuneric la lumină - IX**
- 13. Vino la Isus (poezie)**
- 14. Poșta redacției**

Nr. 1 Fără Dumnezeu și fără nădejde în lume

I

Împăratul Maximilian al Mexicului

Castelul Miramare este situat pitoresc pe o proeminență stâncoasă, înconjurat de freamătul valurilor Mării Adriatice, în apropiere de Trieste. Acolo a locuit până în anul 1864 arhiducele Maximilian al Austriei, pe atunci amiral al marinei austriece, un prinț foarte talentat și nobil. El a vizitat multe țări din toată lumea și s-a dovedit a fi un marinar destoinic. Apoi au venit trimiși ai împăratului Napoleon al III-lea, pentru a-i oferi arhiducelui coroana împărătească a Mexicului.

Trupele franceze au cucerit locurile principale ale imperiului mexican într-un război de aproape doisprezece ani, cu mari pierderi. După sacrificiile uriașe de sânge și bani, pe care le-a înghițit această campanie militară aventurieră, fără să aducă Franței vreun folos oarecare, a fost timpul pentru Napoleon să-și retragă trupele din Mexic cât mai curând posibil. Dar pentru a înlesni acest lucru fără eșec politic, trebuia ca Maximilian să întemeieze imperiul mexican pe pământul cucerit de francezi. Era nevoie ca lumii să-i fie arătat un stat vasal francez în America Centrală, ca rezultat al războiului. Napoleon a sperat să găsească în Maximilian bărbatul potrivit și i-a promis că-i lasă în Mexic o armată franceză de 25 000 de soldați. Maximilian a acceptat coroana imperială; avea să afle, din nefericire, că nu și-a zidit nici un viitor pe promisiunile și calculele nisipului mexican. Maximilian s-a dus în Mexic cu o legiune austro-belgiană proaspăt înființată, însoțit de devotata lui soție, prințesa belgiană, Charlotte.

În 12 iunie 1864, acest cuplu de împărați au intrat în capitala lor. Dar noul domnitor a găsit în curând opoziție din toate părțile. După trei luni de lupte aprige și sângeroase, Napoleon și-a rechemat trupele. Maximilian, biruit de superioritatea numerică a dușmanilor lui și închis în fortăreața Queretaro, a trebuit să se predea, după ce inamicul pătrunsese în fortăreață prin trădare. A fost prins, împreună cu cei credincioși lui a fost condamnat la moarte după legile războiului și în 19 iunie 1867 a fost împușcat. A murit ca erou; soția lui a înnebunit din cauza mâhnirii, pentru nenorocirea nemărginită.

Acest prinț cu curaj eroic, dar nefericit, a lăsat în urmă un jurnal în care relatează multe întâmplări. Astfel, din timpul când a fost căpitan de fregată austriacă a povestit următoarele: În timpul unei călătorii pe mare, un marinar de pe corabia lui, bolnav pe moarte, a fost adus în hamacul lui la prora, ca să ajungă la aer curat. Medicul a anunțat că bolnavul va muri. Nu s-a putut ajunge la un preot de pe coasta din apropiere; echipajul corăbiei stătea sfios și tăcut de jur-împrejurul celui greu suferind. Maximilian i-a cerut unuia dintre marinari să se roage împreună cu camaradul muribund. Dar nimeni n-a avut curaj pentru aceasta. Însă timpul presa, dacă trebuia să se roage cineva cu omul acesta înainte să intervină moartea; căci ochii muribundului deveneau sticloși și el nu mai putea decât să bâlbâie cuvinte nedeslușite. Maximilian a luat o hotărâre; s-a grăbit în cabina lui, a luat o carte de rugăciuni și a îngenuncheat lângă muribund ca să-i citească o rugăciune. Mai înainte nu văzuse niciodată un om murind și a scris despre acest eveniment: „În secolul nostru, în asemenea clipe te simți cuprins de un impas de neînțeles, religia a devenit subiectul unei neliniști.”

Firește că Maximilian a avut intenție sinceră când a îngenuncheat personal, dacă nimeni n-a putut să se roage cu marinarul muribund. Aceasta a fost o dovadă a orientării sale religioase; el a vrut să facă totuși ce i-a stat în puteri ca să-l ajute pe marinarul lui muribund cu mântuirea veșnică, dacă este posibil cumva. Dar care a fost rezultatul? Nobilul prinț a simțit că nici el personal nu se putea ruga și că nici pe corabia mare nu era nimeni care să poată să spună unui muribund cuvinte de mântuire sau să se roage cu el. Nici ofițerii corăbiei, nici medicul, nici marinarii n-au putut s-o facă. În această clipă, în care erau necesare siguranța credinței, încrederea copilărească și libertatea ca să se apropie de tronul harului veșnic, acest prinț viteaz a găsit în sine și în mediul lui înconjurător impas și neliniște. Ei se numeau creștini, dar se pare că

nu știau că un creștin adevărat este un copil împăcat al Dumnezeuului atotputernic, care poate să-I spună totul Tatălui său ceresc și să mărturisească despre harul mântuitor al lui Dumnezeu. Dar pentru aceasta nu ajunge orientarea religioasă și să fii nobil; pentru aceasta este nevoie de viață din Dumnezeu.

Firește, când ochii muribundului au devenit sticloși și limba lui n-a mai putut decât să bâlbâie, pentru el a fost prea târziu ca să fie mântuit – timpul lui de har expirase. Înainte ca întunericul morții să se apropie ar fi fost timp, nu numai pentru muribund, ci și pentru toți, și chiar pentru arhiducele Maximilian, să privească spre crucea de pe Golgota și să se roage cu stăruință fierbinte: „Isuse, nu avem alt Salvator, decât pe Tine; Isuse, spală-mă cu sângele Tău; fă să găsesc pace și viața veșnică în rănilor Tale!”

Dar nimeni n-a putut să se roage așa, nici Maximilian n-a putut, după cum a recunoscut singur. El a fost un om nobil și un spirit înalt, dar departe de Dumnezeu. El n-a putut să spună ca împăratul David: „Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele, DOAMNE, Stâncă mea și Răscumpărătorul meu!” (Psalmul 19,14.) Și totuși, pe drumurile grele ale vieții lui n-ar fi avut nimic mai necesar ca aceasta. El a plecat să ia în primire un imperiu și nu era obișnuit să vorbească cu Atotputernicul, singurul care poate să dea biruință și succes. Ce grav, dacă trebuie să spunem nu numai despre corabia lui Maximilian, ci și despre viața lui: nici un om la bord, care să se roage!

Aceeași realitate ne înconjoară din toate părțile. Oamenii sunt din fire orientați spre pământ, Îl uită pe Creatorul lor, cu toate că sunt înconjurați roată cu minunatele opere ale lui Dumnezeu. Ei uită veșnicia și judecata, cu toate că sunt purtați pe aripile timpului într-acolo cu o grabă irezistibilă. Datoria și munca, mii de dorințe și planuri, mâncatul și băutul, hainele, banii, plăcerea și mândria vieții umplu zilele scurte ale omului, care nu se mai întorc niciodată.

Într-adevăr, oamenii de pe corabia lui Maximilian au fost sinceri și ascultători, mulți chiar modești, cu gânduri nobile, împodobiți cu multe virtuți, dar nu-L cunoșteau pe Isus, nu erau împăcați cu Dumnezeu, nu aveau o nădejde sigură a vieții veșnice; de aceea nici n-au putut să se apropie de tronul harului cu încredere copilărească. Cu siguranță că au existat mulți pe acea corabie, care au învățat și au reținut prețioasele cuvinte: „Tatăl nostru care ești în ceruri!” Dar când a fost vorba ca fiecare în parte să poată să spună în siguranța credinței: „Tatăl meu!”, dacă el L-a cunoscut pe Tatăl și a putut să vorbească Tatălui său din cer ca un copil despre propria nevoie și nevoia unui camarad muribund, atunci n-a putut. *Tu poți?* Îl cunoști tu pe Dumnezeu ca Tată al tău din cer și te cunoști pe tine însuși ca pe copilul împăcat al Tatălui? Îl cunoști pe Isus, Salvatorul tău, care te-a împăcat cu jertfa Sa pe crucea de pe Golgota?

Această corbie, pe care nu era nici un om care să se roage, acest prinț nobil, care a plecat să obțină o coroană, dar care n-a găsit decât trădare și pieire, toate acestea sunt imagini frapante despre cum omul trece prin viață cu dorințele și planurile sale pământești. El este departe de Dumnezeu. Păcatul îl desparte de Dumnezeu oricărui har. Ochiul lui orb nu recunoaște nici dragostea care îl caută, nici munții vinei lui. El trăiește o viață pierdută, care se îndreaptă în grabă spre un sfârșit fără nădejde. Toată noblețea de caracter, toată virtutea omenească nu pot să schimbe nimic în aceste adevăruri serioase. Dumnezeu îi vede pe oameni cum își urmează drumul departe de har și Își spune părerea despre asemenea vieți: „*Fără Dumnezeu și fără nădejde în lume!*” Dar Biblia nu spune aceasta unei lumi pierdute, ca oamenii să meargă mai departe pe căile lor, spre pierzare, ci ca să vină la Isus, ca să găsească har, nădejde sigură, viața veșnică.

II

Sub puterea stăpânului acestei lumi

„Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre păcătoase, făcând lucrurile voite și gândite de firea păcătoasă și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.” (Efeseni 2,1-3 textual.)

Acesta este un tablou al mâinii de Maestru a lui Dumnezeu, în care este prezentată viața copiilor lumii sub puterea stăpânului căruia îi slujesc inconștient. Să nu spui în privința vreunui camarad necredincios, care este un bărbat nobil, conștiincios: vorba aceasta este prea dură! Să nu spui în privința unei familii, unde stau în fața ochilor tăi figuri de femei ideale, nobile omenește: nu este adevărat! Cinstește Cuvântul lui Dumnezeu! Învață să te privești pe tine însuși și pe lumea din jurul tău în lumina veșniciei și în prezența Dumnezeului sfânt, care are ochi ca para focului! El îi vede în adevărata lor înfățișare pe oamenii care nu întreabă de El. Numai faptul că acei oameni nobili, conștiincioși, nu-și lasă inima să fie biruită de dragostea lui Isus, că ei cred că nu au nevoie de o convertire de la lume la Isus, îi etichetează ca „fii ai neascultării”, care își urmează drumul vieții sub domnia stăpânului acestei lumi, oricât de nobilă ar fi înfățișarea lor omenească.

De aceea nici cea mai bună educație omenească nu oferă în sine nici o garanție pentru o viață plăcută lui Dumnezeu și binecuvântată de El. Cât de repede sunt biruite influențele unei mame nobile, ale unui tată devotat într-o astfel de viață tânără, când ea ajunge într-un loc unde se face voia cărnii în pofte și dorințe! Era un fiu dintr-o asemenea familie distinsă, nobilă, care în urmă cu câțiva ani a făcut o prinsoare, că bea dintr-o sorbitură o sticlă întreagă de coniac. El n-a avut neapărat intenția să facă ceva rău; a fost doar întărâtat de lăudăroșenia câtorva camarazi. Dar când în dimineața următoare tânărul vrednic de plâns a fost găsit mort în patul lui, s-au văzut în iluminare corectă evenimentul și circumstanța în care s-a petrecut nenorocirea. În ce măsură au fost exprimate la această înmormântare tristă adevărul dumnezeiesc și gravitatea responsabilității participanților, ca să-i cheme la pocăință pe cei vii care au stat în jurul mormântului, n-a fost făcut cunoscut. Într-adevăr, o ocazie potrivită pentru a-i convinge pe păcătoși de roadele care au crescut în pomul ființei și al vieții lor despărțite de Dumnezeu!

Mulți oameni dragi se transformă complet în torentul caracterului monoton al lucrurilor trecătoare. Un lanț neîntrerupt de muncă zilnică, de datorie de serviciu, camaraderească și obștească, de amuzament și distracții leagă toate gândurile așa de tare de lucrurile trecătoare, încât oamenii Îl uită pe Dumnezeu. Poate că există convorbiri valorase despre interesele de serviciu, despre evenimentele politice și cotidiene, există lectură folositoare din literatura militară și științifică; dar toate acestea nu aduc nici o plăcere pentru veșnicie în atmosfera pământească în care trăim. Și de câte ori nu alunecă discuțiile de la lipsurile sau presupusele nedreptăți ale superiorilor, de la mâncare sau îmbrăcăminte, de la teatru, circ sau bal, de la cai și câini mai departe, în jos, la acea altă temă pe care nu avem voie s-o menționăm în prezența mamei sau a surorii. De fiecare dată când are loc o asemenea deviere a discuției, ea constituie un nou semănat pentru noi imagini păcătoase și ispite.

Trebuie să spunem despre nenumărate vieți omenești: pământești gândurile lor, pământești discuțiile lor, pământești dorințele lor. Nici o lumină din veșnicie nu cade într-o asemenea viață. Într-adevăr, se practică mersul oficial la biserică, dar Cuvântului lui Dumnezeu nu i se recunoaște nici un efect înnoitor de viață. Se merge la înmormântarea unui camarad sau a unui soldat, dar totul se prezintă numai ca o „îndeplinire a datoriei”, din care omul se întoarce neschimbat în același circuit al uniformității, fie la altă slujbă, fie la ziar și trabuc sau la un anturaj. El este foarte departe de a considera necesar sau posibil să se aștepte la vreo influență a

Cuvântului lui Dumnezeu asupra vieții zilnice. Pentru această influență pare să lipsească propriu-zis spațiul.

Stăpânul acestei lumi vrea să facă ineficace pentru oameni Cuvântul adevărului și al harului lui Dumnezeu. El îi determină să creadă că Cuvântul lui Dumnezeu li se citește numai ca să se îndeplinească forma religioasă. Dar Dumnezeu vrea să-l convingă pe păcătos de starea sa pierdută. Sfântul Său Cuvânt mărturisește că atât cel virtuos, cât și cel imoral, atât cel evlavios, cât și cel nelegiuit sunt prinși sub puterea unui vrăjmaș neîndurător, care îl silește să facă voia lui, până când harul lui Dumnezeu îi deschide omului ochii asupra dragostei care s-a arătat în Hristos pentru o lume pierdută. Duhul Sfânt l-a pus pe Pavel să scrie sub viața lui trecută, în ciuda întregii evlavii: „Mort în greșeli și păcate!” El spune explicit: „făcând lucrurile voite și gândite de firea păcătoasă și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.”

Marele apostol n-a fost nici adulter, nici bețiv, nici escroc, ci a putut să spună în privința vieții lui morale: „cu privire la dreptatea care este prin lege, fără vină” (Filipeni 3,6 textual.). Totuși, el exprimă despre sine și despre toți oamenii: în ce loc și în ce stare se află omul din fire înaintea ochilor Dumnezeului sfânt. El este un păcătos pierdut, care are nevoie de mântuire. Fie că este născut în creștinătatea de nume, fie ca evreu, mahomedan sau păgân – el trebuie să fi trăit acest mare: „*Dar Dumnezeu!*”, cu care harul vrea să-l întâmpine pe păcătosul pierdut. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos; prin har sunteți mântuiți” (Efeseni 2,4-5). Cine nu l-a trăit așa cum l-a trăit Pavel și cum l-au trăit toți credincioșii adevărați, acela este și rămâne după opinia lui Dumnezeu „mort în păcate” (Efeseni 2,1), „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12).

Ce-i drept, oamenii care trăiesc și mor fără Isus au nădejdi, dar sunt nădejdi pământești, care se sfărâmă în furtunile vieții - și ce rămâne, aceea îi ia moartea omului din mână. În toată viața lor pământească, acești oameni sărmani nu pot spune niciodată: Dumnezeu merge cu mine, Dumnezeu este pentru mine, sunt purtat de harul veșnic al Tatălui! De aceea Dumnezeu Își spune părerea despre ei: „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”. Această lipsă nu poate s-o compenseze nici un ideal omenesc de onoare și datorie. Modelele superbe ale tăriei de caracter, ale măreției și ale virtuții pot într-adevăr să entuziasmeze inima și s-o îndemne la fapte mari – dar ele nu pot să aducă inimii aceea după care suspină: pace cu Dumnezeu și nădejde neclintită. Tot ce vine din firea omenească poartă în sine pecetea păcatului și a morții.

În această lume a morții a venit Isus. „În El era viața și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1,4). Dacă raza dragostei lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos, luminează în inima unui om, dacă Isus intră într-o viață deznădăjduită mai înainte, atunci omul poate mărturisi: „Dar Dumnezeu, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit”, m-a adus sub har prin sângele lui Isus. Aici este marea deosebire între un creștin convertit și un copil al lumii, oricât de nobil și de moral ar fi acesta din urmă: unul a aflat harul și posedă o nădejde veșnică; viața lui aparține Domnului și Isus merge cu el prin viață. Celălalt nu-L cunoaște pe Isus; el nu știe ce este harul lui Dumnezeu; scopurile și speranțele lui sunt pământești, putrezesc și se sfărâmă; viața și moartea lui sunt zidite pe nisip; tot ce are se face praf în pragul veșniciei.

III

Crescut pentru onoare și datorie

Viața unui om, în care n-au ajuns să domnească Isus, Mântuitorul, harul lui Dumnezeu și puterile veșniciei lumii nevăzute, se găsește pe calea cea largă, care duce la pierzarea veșnică. Firește că motivele care sunt nobile omenește au valoarea lor omenească, dar ele nu au nici putere eliberatoare, nici de păzire în privința puterii lui satan și a lanțurilor păcatului. Păcătosul are nevoie de răscumpărare, eliberare, înnoirea vieții. Fără această mare transformare, fără convertire și naștere din nou, el rămâne pe calea morții. Este posibil ca istoriograful pământesc

să poată nota despre un asemenea om fapte mari – totuși, această viață, care nu este trăită pentru Dumnezeu, ci pentru lume, va fi înscrisă în cărțile judecății divine.

Omul firesc întreabă în mândria lui: oare să nu ajungă toată vitejia, devotamentul, sacrificiul ca să-l îndreptățească pe un om înaintea lui Dumnezeu și să compenseze „slăbiciunile omenești” ale unui om care vrea binele și are concepții nobile? Scriptura spune: *Nu! Niciodată!* Cum ar putea faptele și lucrările unui păcătos să-l îndreptățească vreodată înaintea Dumnezeului sfânt? Să-l numim aici, de exemplu, pe unul dintre cei mai nobili din ceata celor nobili. Saladin, sultanul Egiptului și al Siriei (1137-1193), a fost viteaz, mărinimos, bun, binefăcător față de săraci, serios și temător de Dumnezeu, pe lângă aceasta a fost foarte conștient de vremelnicia a tot ce posedă pe pământ. El a poruncit ca după moartea lui, hainele lui mortuare să fie purtate pe străzile cetății și un crainic să strige: „Iată tot ce a rămas de la sultanul Saladin!” Au trecut mai bine de 700 de ani de la moartea lui Saladin; mormântul lui mai este și astăzi un loc de pelerinaj și obiectul nenumăratelor omagii. Dar pot toate acestea să ia un singur păcat din viața lui împovărată cu atâta sânge? Lui, mahomedanului, exact ca și adversarului său din creștinătatea de nume, omul crud și lipsit de scrupule, Richard Inimă de Leu, în ciuda tuturor biruințelor și a succeselor extraordinare, li se potrivește același cuvânt pe care Biblia îl rostește despre orice om neconvertit: „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”. (Vezi Efeseni 2,11-12.)

În zilele prezentului, atât de tare agitate spiritual, în poporul nostru se luptă pro și contra adevărului Evangheliei. Nu problema socială constituie punctul central în jurul căruia se rotește marea luptă a omenirii secolelor al XIX-lea și al XX-lea, ci întrebarea: pro sau contra lui Hristos? De aceea satan, marele vrăjmaș al lui Isus, aduce astăzi în luptă stăpâniri și puteri ale păcatului ca niciodată mai înainte. Cât de departe merge aceasta poate fi dovedit prin aceea, că în ultimul timp, o uniune de bărbați culți din Germania, printr-o publicație obștească ce servește acestui scop, năzuiește la ținta să îndepărteze pedeapsa legală a viciului în forma lui cea mai nefirească, cea mai respingătoare, ca să croiască drum liber pentru degenerarea neamului omenesc. Ceea ce prezintă Cuvântul lui Dumnezeu ca cel mai adânc grad de compromitere omenească (Romani 1,27), pentru aceea se cere scutire legală de pedeapsă. Acesta este numai unul dintre multele semne ale timpului nostru, care dovedesc dezlănțuirea puterii întunericului.

Cum ar putea într-o astfel de vreme să fie suficientă pentru lupta vieții, educare tineretului pentru onoare și datorie? Nu, este nevoie de forțele biruitoare din veșnicie. Cum pot aceste forțe ale veșniciei să devină eficiente în corpul nostru ofițeresc? Numai prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin creștini vii, care mărturisesc dragostea lui Dumnezeu, prezența Domnului și realitatea Evangheliei în mijlocul camarazilor lor, cu vorba, fapta și viața.

Abia au ieșit bărbații tineri din casa părintească și au intrat în viață, că sunt imediat înconjurați de primejdii morale, de concepții materialiste de viață. Unde găsesc ei bărbați care să le mărturisească adevărul divin? Ei ajung în conflicte interioare grele – cine le arată calea de ieșire, dacă în cercul camarazilor lor nu se află creștini adevărați? Iată un exemplu dintr-un trecut mai vechi.

Locotenentul ..... a fost o apariție remarcabilă. El a fost, cum se obișnuiește să se spună, un om simpatic. Fața lui plăcută, cu privirea liniștită, felul lui reținut, aptitudinea lui intelectuală și manierele sale fără cusur l-au ridicat peste medie. Era fiul unui ofițer bătrân, care se întorsese acasă din Franța cu Crucea de Fier, clasa I. Crescut cu o educație de o severitate implacabilă, el a supt odată cu laptele matern noțiunile de onoare și datorie. Apoi, intrat în viață, a intrat în acele alte noțiuni: că pofta carnală face parte din drepturile tinereții potrivit rangului și că tinerețea trebuie savurată cât ești tânăr. De confesiune romano-catolic după nume, în realitate nu avea nici o religie. Așa că pentru lupta vieții i-au rămas numai noțiunile omenești de onoare și datorie, legate cu energia voinței și cu mare curaj personal. Legătura cu lumea de sus, cu Dumnezeu, lipsea.

Într-o zi, la un exercițiu, a căzut cu calul și a suferit o fractură de tibie, care nu s-a vindecat cu bine în spitalul militar. Slăbiciunea și durerile cu care a rămas l-au făcut pentru mai mult timp

inapt pentru serviciul militar pe front. De aceea a fost transferat ca aghiotant la comisariatul militar regional din X., o localitate mică. Acolo a ajuns în capcanele unei femei, care a obținut de la el, prin șiretlic, o promisiune de căsătorie. Câtă vină era în lucrul acesta de o parte sau de alta, Dumnezeu știe.

Faptul că el acum era legat de această persoană prin cuvântul lui apăsa ca un nor întunecos pe viața tânărului ofițer. Ce era de făcut? Cuvântul dat îl lega, și totuși era convingerea lui profundă: nu pot și nu vreau să mă căsătoresc cu o asemenea femeie. Ce conflict de nerezolvat! În aceste zile a primit de la un camarad mai în vârstă, care îl prețuia și îl iubea, o scrisoare în care, în ciuda tuturor durerilor și dificultăților pe care i le făcea piciorul rupt, a fost încurajat să nu dispere și să-și pună încrederea în Dumnezeu. Scrisoarea îl trimitea cu mare dragoste la Isus și la Cuvântul lui Dumnezeu, ca să se întoarcă cu pocăință și credință la Acela din ale cărui răni de moarte curge viața veșnică pentru toți păcătoșii dornici de mântuire. Efectul acestei raze a veșniciei asupra inimii tânărului ofițer a fost la început o profundă umilință. Simțea, într-adevăr, că el nu este vrednic de o asemenea dragoste, dar nu înțelegea că Domnul vrea să vorbească cu el prin această scrisoare și că dragostea lui Dumnezeu îl căuta. În această stare disperată el trebuia să fie atras la Acela care are sfat și cale atunci când fapăturile omenești nu mai văd nici o soluție. În timp ce harul lui Dumnezeu bătea astfel la inima lui, satan îi șoptea la ureche: din situația ta nu există cale de ieșire. Se făcea întuneric și tot mai întuneric în jurul lui și în el. S-a dus în orașul universitar cel mai apropiat, a lăsat să i se consulte piciorul de către o autoritate în chirurgie și a hotărât să se supună operației considerată de medic ca neapărat necesară. Piciorul mai trebuia rupt încă o dată, ca apoi să se vindece corect împreună cele două părți. În timp ce căuta astfel însănătoșire, spera în același timp, cel puțin pentru o vreme, să se desprindă din capcana acelei relații apăsătoare. Gândul: „Trebuie să ieși într-un fel oarecare din acest conflict!” devenise o decizie. Nu mai rămăsese decât întrebarea, dacă mai putea exista și o altă cale de ieșire în afară de sinucidere.

Ce înseamnă pentru un bărbat tânăr să se supună unei operații atât de dureroase, într-o asemenea stare interioară, se poate aprecia. Operația a fost imediat efectuată și tânărul ofițer zăcea acum cu piciorul imobilizat în atele, în camera lui de bolnav, în îngrijirea unei surori miloase. Atunci a apărut în clinică aceea care dorea să devină soția lui, ca să-l viziteze. Faptul acesta l-a determinat să se hotărască. În ziua următoare a răsunat o pocnitură în camera bolnavului. Personalul s-a grăbit într-acolo. Tânărul bărbat nefericit își pusese revolverul la inimă. Dar orificiul se închisese, împușcătura a străpuns plămânul și a nimerit în coloana vertebrală. Rănitul de moarte a rămas conștient de tot, cu toate că jumătatea inferioară a corpului era absolut paralizată și fără simț.

Datorită unui călător prin orașul universitar, știrea a ajuns încă în aceeași zi în garnizoana regimentului, în forma întunecată a unei îmbolnăviri mortale și în dimineața următoare, același camarad care îi scrisese acea scrisoare cu atâta dragoste, ședea la patul tânărului ofițer grav rănit. Acesta a auzit atunci cuvinte ale vieții veșnice, cuvinte despre dragostea lui Dumnezeu, care are mântuire pentru păcătosul cel mai vinovat, ajutor pentru viața cea mai pierdută. El a auzit despre puterea sângelui lui Isus, care poate să transforme blestemul în binecuvântare și care oferă păcătoșilor muribunzi viața veșnică. Tânărul ofițer a mărturisit acum toată istoria păcatului său și nenorocirea lui. Când camaradul lui a chemat împreună cu el, la patul lui, harul lui Dumnezeu, cel grav rănit a mărturisit că voia de acum să se lase crezând, în mâinile lui Isus.

Știința medicilor n-a mai putut să restabilească partea inferioară a trupului paralizat, dar vindecarea răni a reușit într-atât, încât viața a fost menținută pentru încă nouă luni. Bătrâna mamă a avut parte de durerosul privilegiu să-l îngrijească pe fiul foarte suferind, care devenise așa de tăcut, până și-a dat ultima suflare.

Educația pentru onoare și datorie n-a fost de ajuns ca să ocrotească această viață, Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, a luminat cu lumina harului Său în această viață întunecată de păcat, vină și disperare, când totul părea pierdut pentru timp și veșnicie. Isus a mai

avut o cale de mântuire spre culmile de iertare veșnică, de har veșnic, de viață veșnică. Dar această cale a putut s-o arate numai un creștin care devenise el însuși proprietatea veșnică a lui Isus și care a cunoscut calea păcii. Aici se străduiește să iasă în evidență, involuntar, întrebarea importantă: câți ofițeri avem, care stau astfel pe Stânca mântuirii și a Cuvântului lui Dumnezeu, ca să poată fi astfel de ghizi?

Tristul proces Bilse a fost o nenorocire dureroasă pentru oștirea și patria noastră. Inamicii armatei noastre, atât cei dinăuntrul cât și cei din afara granițelor germane, arată cu bucurie nevoalată spre sala de judecată din Metz și strigă: Aici vedeți adevărata imagine a corpului ofițeresc german!

Cine îl cunoaște pe acesta din urmă știe că aceasta este o mare nedreptate. În Forbach este vorba despre întâlnirea incidentală de personalități și relații atât de ciudate și de unice în felul lor, în sens obișnuit, încât nimeni nu are dreptul să prezinte divulgările procesului ca tipice pentru natura și viața corpului nostru ofițeresc. Ministrul prusac de război a lăsat pe drept să fie condamnat, fără nici o scuză ceea ce a ieșit aici la lumina zilei privind infidelitatea, calomnia, adulterul, mentalitatea josnică și lipsa de seriozitate; dar în același timp a respins pe drept că acest tablou de noapte, de mlaștină ar fi o imagine a corpului ofițeresc german.

Totuși, procesul Bilse a conținut un aspect care este demn de luat în seamă: în zilele de dezbateri n-a ieșit la iveală nici vreo personalitate, nici vreo înștiințare care să arate că printre persoanele implicate ar exista cineva care îl cunoștea pe Dumnezeu sau care umbla înaintea lui Dumnezeu. Nici o silabă n-a trădat în vreun loc că voia și Cuvântul lui Dumnezeu sunt o putere eficientă, în fața cărora omul trebuie să se smerească. Aceleași dezbateri, cu toate cuvântările apărătorilor și ale acuzatorilor, ale acuzaților și ale martorilor ar fi putut să aibă loc la fel de bine în țara lui Buddha sau a lui Confucius. Au fost imagini ale unei vieți complet despărțite de Dumnezeu și de creștinism. Aici se impune întrebarea: este procesul Bilse și în acest punct numai o caricatură? Sau aruncă el lumini vii asupra stării noastre, în sensul că în corpul nostru ofițeresc se duce lipsă de creștinism conștient, biblic, de mărturisitori adevărați, de oameni care se roagă, de martori pentru Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu?

IV

Creștinismul adevărat

Un creștin adevărat este o lumină strălucitoare în întunericul acestei lumi, indiferent ce profesie ar avea. Cine intră în cercul de lumină trebuie să vadă lumina, fie că vrea, fie că nu vrea. N-ar fi foarte ciudat dacă Isus, care vrea să fie reprezentat prin ucenicii Lui adevărați în toate popoarele și profesiile, să nu aibă în corpul nostru ofițeresc german nici o reprezentare prin creștini biblici, convertiți cu adevărat? Firește că așa pare și de atâtea ori auzim susținându-se, că este imposibil să trăiești cu adevărat un *creștinism biblic* în mijlocul tovarășilor noștri de profesie. Dumnezeu să fie lăudat, că prin martori vii în mijlocul activului ofițeresc este adusă luminoasa dovadă contrară!

La întrebarea: „Poate un ofițer german să meargă pe calea îngustă, fiind creștin convertit, numai întrebând ce Îi place lui Isus, ce poruncește Cuvântul Său?” trebuie să se răspundă cu „Da”, și se va confirma într-adevăr – chiar dacă până acum, din nefericire, numai de către unii, puțini. Firește, cu un „Da” în vorbe, în teorie, aici nu se rezolvă nimic; este vorba despre un „Da” al realității vieții. Acest „Da” trebuie scris sub acest cuvânt al Domnului: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Căci oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, o va salva. Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri.” (Marcu 8,34-38 textual).

Cine speră, ca creștin convertit, să găsească numai onoare și recunoaștere, fără luptă și greutate, acela se înșală. El trebuie să numească păcat ceea ce Dumnezeu numește păcat. Deja acest punct îl duce la o profundă diferență de opinie cu mulți dintre camarazii lui onorabili, care vor să șteargă noțiunea de păcat acolo unde este vorba despre plăcere și desfătare.

De asemenea, un creștin adevărat nu mai poate să stea în cercul camarazilor lui tăcând sau râzând, când se râde în legătură cu lucruri murdare și se batjocorește în povestiri rele. Că el însuși a stat din cauza unor asemenea lucruri în țărână, înaintea lui Dumnezeu, ca să-și mărturisească păcatul. El nu mai poate timp de săptămâni sau ani să aibă relație de prietenie cu un camarad pe care îl vede mergând pe calea păcatului evident, fără să i-l mărturisească pe Isus și mântuirea. Ora și ocazia pentru aceasta să le ceară și le primește de la Domnul. Adevărul din inima lui și puterea lui Dumnezeu din conștiința lui fac din el un mărturisitor.

El nici nu poate să lase impresia că ar fi ceva glorios să bei mult și să-i aducă pe alții în primejdia îmbătătlui prin constrângerea la obiceiurile de a bea. Cuvântul lui Dumnezeu îl eliberează de jugul robiei obiceiurilor de băut la care a fost adus. Căci în Biblie este scris despre el: „Destul că în trecut ați făcut voia neamurilor, umblând în desfrânări, în pofte, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei în aceeași revărsare de destrăbălare și vă batjocoresc” (1 Petru 4,3-4 textual.)

Nici vorbă ca o urmare credincioasă a lui Isus, un creștinism adevărat, împlinit în viață, să poată să diminueze ceva din idealurile profesiei de soldat; tocmai creștinismul viu este singura cale sigură de a păzi concepțiile ideale ale profesiei noastre în mijlocul unei epoci care distruge idealurile prin materialismul ei ostil lui Dumnezeu. Creștinului adevărat nu i se distrug idealurile nici atunci când este desconsiderat sau ofensat. El nu va fi dus în eroare prin aceasta; el știe ce este omul și se știe independent de oameni; el își știe toată viața în mâna atotputernică a lui Dumnezeu. Nu acesta este lucrul hotărâtor pentru el, cât de sus urcă, ci: ca acolo unde stă să fie găsit credincios.

Armata noastră are și în această privință modele mari. În panteonul din Berlin stă bustul unui general de husari, turnat în bronz. Fața lui serioasă, cutezătoare, farmecă pe orice privitor. Acesta este Wilhelm Sebastian von Belling, născut în 15 februarie 1719, la Paulsdorf, în Prusia Orientală. La 18 ani sublocotenent la un batalion de infanterie din Kolberg, a fost foarte curând mutat la husarii lituanieni, pentru că era scund. Mai târziu a venit la husarii lui Zieten, unde a fost șef de escadron. După felurite probe a devenit comandantul unui regiment de husari nou înființat, în 1758. Cu cele cinci escadroane ale sale a luat prizoniere două regimente austriece cu steaguri, flamuri și tunuri, în 15 aprilie 1759, la Basberg, în Munții Metaliferi din Saxonia. Din 1759-1760 a luptat în calitate de comandant de avangardă împotriva suedezilor cu un succes așa de strălucitor, încât împăratul Frederic I-a lăsat să conducă singur mai departe războiul în Pomerania, în 1761-1762.

Timp de doi ani, Belling a apărut Vorpommern cu zece escadroane, două batalioane slabe și șase tunuri împotriva a cincisprezece mii de suedezi. Datorită uimitoarelor sale marșuri rapide pe zi și pe noapte părea să fie peste tot, și totuși nu era de găsit acolo unde inamicul bănuia că se află. El nu aștepta niciodată atacul dușmanului; cu viteza vântului își arunca escadroanele asupra cavaleriei inamice, ca să trântescă odată cu ea și pedestrirea suedeză. Curajul lui nu se dădea bătut în nici o nenorocire; spiritul lui întreprinzător nu obosea niciodată.

Belling a fost un creștin adevărat, un creștin biblic. El începea fiecare zi, chiar și în vremurile schimbătoare de război, cu o cântare de laudă cântată tare. El implora pe genunchi de la Dumnezeu sprijin pentru fiecare zi, pentru fiecare bătălie. Când seara se ruga tare, nu mulțumea numai pentru propria lui menținere în viață, ci cerea și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru întregul lui regiment. Biblia lui, în care citea zilnic, îl însoțea permanent. Deoarece își arunca toate grijile asupra lui Dumnezeu, era permanent vesel și avea o inimă caldă pentru toți. Cu ofițerii și husarii lui avea o relație de tată fericit cu copiii lui. El îngrijea neobosit pentru aprovizionarea trupelor lui, astfel ca nimeni să nu ducă lipsă.

Regimentul lui Belling purta dolmane negre cu revere și gulere din catifea verde, ofițerii purtau găitane aurii, iar husarii aveau găitane verzi. Căciula unguerească înaltă din fetru era împodobită cu un schelet argintiu și purta lozinca: „Vincere aut mori” (Îvingem sau murim). În această uniformă care îi stătea bine, permanent îmbrăcat fără cusur, Belling călărea un cal bălan. El nu călărea pe altă culoare, cu toate că suedezii, care îl cunoșteau bine pe inamicul temut, îl luau de multe ori ca țintă. Prin Belling, Blücher a fost determinat să intre în serviciul militar prusac, deoarece fusese luat prizonier la Kavelpaß, în Mecklenburg (29 august 1760). Belling a devenit general-maior la 43 de ani. Cu toate că era cavaler al ordinului „Vulturul negru”, în ciuda a multor evidențieri în fața dușmanului, a devenit general-locotenent abia 14 ani mai târziu. Cu acest grad a adormit în garnizoana lui, Stolp, în 28 noiembrie, 1779. La acest bărbat s-a împlinit vizibil făgăduința Psalmului 1: „*Tot ce începe duce la bun sfârșit*”.

Fie ca acest portret biografic să fie o încurajare pentru mărturisitorii lui Isus din corpul ofițeresc german, să stea ca martori credincioși pentru Isus în mijlocul camarazilor lor! Dumnezeu va fi de partea lor și îi va binecuvânta! Unde un om are încredere în Cuvântul lui Dumnezeu și ascultă de el, acolo Cel atotputernic, Cel credincios Își împlinește toate făgăduințele. „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori, ci își găsește plăcerea în Legea DOMNULUI și zi și noapte cugetă la Legea Lui. El este ca un pom sădit lângă niște pâraie de apă, care își dă rodul la timpul său și a cărui frunză nu se veștejește; tot ce începe duce la bun sfârșit.” (Psalmul 1,1-3.)

Nr. 2 Din întuneric la lumină

VIII

Scos prin rugăciune

„Dacă ar trebui să mor acum, aș fi un om pierdut!” Acest gând a străbătut repede ca un fulger venit din veșnicie capul unui om care, gonind pe câmpul roșu în urma haitei lătrătoare, a căzut grav cu calul și a rămas pe loc ca mort. Totuși, Dumnezeu a ținut mâna Lui ocrotitoare asupra acestei vieți.

Markus Wright s-a trezit din inconștiența lui și natura lui puternică a biruit consecințele accidentului. El s-a însănătoșit pentru a goni în același fel ca până atunci după mirajul fericirii trecătoare; totuși, nu cu mai multă grabă ca înainte. Bărbatul, pe atunci de patruzeci și șase de ani, era al doilea fiu al unei vechi case englezești, care l-a înzestrat nu numai cu marile daruri ale unui nume bun, cu o educație bună și cu o instruire temeinică, ci i-a asigurat și un loc în societatea distinsă și i-a pus la dispoziție orice desfătare care putea fi câștigată prin bogăție.

A străbătut în mari drumeții Scoția, Elveția, Germania - a studiat la început în Anglia, apoi câteva semestre în Göttingen. Șederea lui în Rusia și în Finlanda i-a dat ocazia să se dovedească a fi un vânător îndrăzneț și un țintaș sigur. Fiind în suita unui principe, a participat la marile manevre rusești de toamnă sub țarul Nicolae și s-a bucurat de favoarea curții. Apoi a slujit în calitate de consul britanic în Wiborg, cu dăruire și vedere largă interesele patriei sale; mai târziu, intrat în pensie, casa lui a constituit un punct central al societății din comitatul Glonchester; acolo a trăit după propriile sale înclinații și pentru interesele lumii.

Așa a fost în linii mari caracteristica exterioară a acestei vieți, așa cum s-a derulat sub ochii oamenilor. Dar aici mai era ceva ce lumea n-a știut. Markus Wright avea trei surori mai mari, credincioase, care l-au crescut cu multă dragoste pe micul frate, lipsit de timpuriu de părinții lui. Rugăciunile lor l-au înconjurat zilnic și cereau insistent de la Dumnezeu ca fratele iubit, care trăia cu conștiință clară și cu voință hotărâtă pentru lume și lucrurile ei, să fie oprit de pe drumul lui departe de Dumnezeu și să fie salvat din întunericul păcatului la lumina harului lui

Dumnezeu. Timp de patruzeci de ani aceste trei surori n-au obosit să strige la Dumnezeul lor; ele nu s-au lăsat descurajate cu toate că nu se vedea nici un semn de împlinire a rugăciunilor. Ele au așteptat cu perseverență: într-adevăr, o încercare a credinței, pe care n-o trec mulți!

Despre starea bărbatului, care era astfel înconjurat cu rugăciuni, biograful lui spune atunci când vorbește despre anii lui mai maturi: „Vai de cel care ar fi îndrăznit să vorbească cu el despre sufletul lui!” Și despre el se spune: „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”.

Dar Dumnezeu, care este bogat îndurare, avea alte gânduri. În această luptă, dintre un om care fuge de har și dragostea lui Dumnezeu care căuta ce era pierdut, minunata biruință a harului trebuia să devină evidentă.

În apropierea conacului consulului pensionat trăia o doamnă credincioasă, care își făcuse o regulă din a se ruga în fiecare an pentru mântuirea unui anumit om: stăruința ei a fost împlinită în mod minunat; rodul rugăciunilor ei a fost întâi că doctorul care trăia în localitate a venit la credință. Apoi a început să se roage pentru Markus Wright. N-a fost zadarnic. S-au petrecut următoarele: În anul 1860 a venit în împrejurimea Londrei un predicator binecuvântat, pe nume Radcliffe. În vremea aceasta se afla acolo, la rude, o nepoată a lui Markus Wright. Ea a ascultat prelegerile și a făcut personal cunoștință cu evanghelistul în casa fratelui ei. Într-una din seri, domnul Radcliffe a vorbit despre mijlocire și a pus în fața ascultătorilor lui marele privilegiu care se află în ea, ca și înalta responsabilitate, în mod deosebit în privința rudelor și a prietenilor care sunt încă departe de Dumnezeu. Tânăra fată, ea însăși de mult timp credincioasă în Domnul, a prins ideea și se întreba în tăcere pentru cine să se roage dintre cei mulți care erau în jurul ei. „Roagă-te pentru unchiul Markus!” i-a spus un glas interior. „Nu”, și-a zis ea, „aici sunt alții mai susceptibili de a primi, decât el”. Ea nu putea să se sustragă acestui ordin: „Roagă-te pentru unchiul tău, Markus!” și în același timp i s-a dat bucuria credinței, că Dumnezeu îi va asculta mijlocirea. Aceasta a fost în 23 ianuarie 1860. Domnul Radcliffe, care voia să plece în dimineața următoare, a spus că el ar fi pregătit să mijlocească pentru anumite persoane în adunările lui din alte localități, în caz că circumstanțele și nevoile lor i-ar fi numite într-o notiță scurtă. Când tânăra doamnă s-a dus la culcare, s-a întrebat dacă să scrie o rugămintă pentru unchiul ei și să i-o dea lui Radcliffe; totuși, era îngrijorată că unchiul ei ar putea să audă despre aceasta și să explodeze. Cu toate acestea a îndrăznit să scrie pe un bilețel câteva cuvinte în privința aceasta. În dimineața următoare ea l-a găsit pe domnul Radcliffe singur de tot și i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru această ocazie, de a-i da biletul, din al cărui subiect el a promis că va face tema insistentă și serioasă a mijlocirii.

Tânăra doamnă se uita zilnic după un răspuns; credința ei se clătina puțin, se temea să nu se fi pripit. Astfel au trecut săptămâni, până când a zăbovit iar odată în vizită la fratele ei. Într-o seară el a bătut la ușa ei și a adus câteva scrisori, dintre care una purta scrisul bine cunoscut al unchiului Markus; ea a deschis-o nerăbdătoare.

„Scumpa mea Lucie! Nu știi ce mă îndeamnă să-ți scriu tocmai ție despre un eveniment pe care în mod normal ar trebui să-l împărtășesc întâi surorilor mele, care s-au rugat atâția ani pentru mine; dar simt că ție trebuie să-ți scriu întâi despre lucrurile mari pe care Domnul le-a făcut pentru mine, prin aceea că m-a convins de păcatul meu și m-a condus prin Duhul Sfânt la sângele lui Isus, ca să găsesc iertare și pace.”

Minunea convertirii acestui om de lume, mândru, se petrecuse – în ce mod l-a biruit Dumnezeu nu se știe; se pare că Dumnezeu însuși a vorbit într-o noapte cu el. Nepoata a putut să-i explice unchiului cu mare bucurie și mulțumire față de Dumnezeu, de ce fusese el îndemnat să-i scrie întâi ei. Din ziua convertirii lui, până la sfârșitul alergării sale pământești, viața lui Markus Wright a dovedit deplină hotărâre. El a fost decis să dedice Domnului, cu inimă neîmpărțită, timpul care i-a mai rămas. El știa câte ceva despre valoarea de neînlocuit a timpului; unul dintre versetele lui preferate a fost Ioel 2,23: „*Și vă voi da înapoi anii pe care i-a mâncat lăcusta cea mare, cea târătoare, și omida și cea rozătoare, oștirea Mea cea mare, pe care am trimis-o printre voi.*” Pe acesta l-a aplicat în propria lui viață și Dumnezeu și-a împlinit

făgăduința; anii pierduți ai vieții, pe care i-a trăit pentru sine și pentru lume, Dumnezeu i-a înlocuit, deoarece El a umplut cu binecuvântări covârșitoare timpul care i-a mai stat în față. La el a devenit o realitate practică: „pentru mine a trăi este Hristos”. El a fost pregătit să fie, „la timp și nelatimp”, un martor al Domnului său. Markus Wright s-a adâncit înainte de toate în scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu. Astfel a obținut în scurt timp o cunoștință profundă și cuprinzătoare a Bibliei și prin aceasta a fost capabil să fie pentru multe suflete un îndrumător spre Mântuitorul, și pe credincioși a putut să-i încurajeze și să-i îndemne prin cuvânt și prin scrisoare.

Cu câteva săptămâni înainte de moarte i-a spus unui prieten în privința vieții lui trecute: „Acum sunt un om bătrân și nu sunt departe de veșnicie; puteți spune oricui, că în anii de dinainte de convertirea mea nu mi-a rămas neîmplinită nici o dorință. Am cunoscut viața în cele mai diferite împrejurări și în multe țări. Am gustat tot ce este desfătare în sport, în viața politică și militară. În timpul acestor 49 de ani ai vieții mele n-am știut ce înseamnă să ai pace; odihna și pacea nu le-am cunoscut. *Dar în cei 22 de ani de după întoarcerea mea la Dumnezeu, pacea mea a fost „ca un râu”.*”

Întâmplările povestite mai sus, pentru al căror adevăr istoric garantăm, conțin o învățătură practică despre puterea mijlocirii credinței. Tocmai în mijlocirea pentru mântuirea copiilor, a fraților și a surorilor sau a părinților neconvertiți se suspină mult pe de o parte și pe de altă parte se greșește și se omite mult, în timp ce așa de rar este confirmată perseverența credinței. De aceea se și fac așa de puține experiențe în legătură cu minunile lui Dumnezeu. Credincioșii care au într-adevăr dorința să le vadă pe rudele scumpe eliberate din lațurile lui satan, ale lumii și ale păcatului, ar trebui înainte de toate lucrurile să întrebe înaintea lui Dumnezeu: Oare am lăsat eu să mi se rupă toate lațurile cu care am fost legat? Am rupt-o eu total cu lumea? Cum ar putea un copil al lui Dumnezeu să smulgă vrăjmașului o pradă prin rugăciunea credinței, dacă el păstrează în propria lui viață lucruri care îl întristează pe Dumnezeu, îl dezonorează și diminuează propria lui putere? Dacă tu vrei într-adevăr să fii un rugător, a cărui stăruință să dovedească putere ca să-l constrângă pe satan să dea drumul unui prizonier, atunci întreabă-te dacă tu însuși ești dezlegat. Atunci când un om nu mai acceptă nimic de la satan în domeniul banilor, al onoarei, al plăcerii și al laudei din partea oamenilor, abia atunci are un asemenea om putere pentru rugăciunea credinței.

Apoi mai este o a doua întrebare: poți tu să perseverezi în mijlocire ca femeia canaaneancă? Fii sincer în fața lui Dumnezeu și în fața ta însuși! Ai cerut tu într-adevăr în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, cu stăruință fierbinte zilnică, timp de săptămâni, luni, ani, mântuirea fiului tău, a fiicei tale astfel, încât i-ai luat din mână Dumnezeului prezent, darul cerut în rugăciune cu rugămintă irezistibilă? Privește inima ta persoana iubită, cea pentru care ceri insistent iertarea, înainte să fie prea târziu, ca pe un om condamnat de sentința judecătorească divină?

În sfârșit, a treia: Ai trăit tu Evanghelia în fața persoanelor pentru mântuirea cărora te rogi și li L-ai mărturisit pe Isus? Ai folosit ocaziile ca să le aduci mai aproape adevărurile Bibliei prin vorbă sau prin scrisoare, sau prin reviste și cărți bune? Poate Domnul să-ți dea și ție mărturia: - „Ea a făcut ce a putut”? (Marcu 14,8.)

Aceia dintre cititorii noștri, care practică cu adevărat înaltul privilegiu al mijlocirii, pot fi conduși din aceste considerente, să aducă înaintea lui Dumnezeu rugăciuni pline de efect.

Dacă mijlocirea nu este făcută decât ca o datorie zilnică, atunci are puțină valoare și eficiență. Dar cine își întinde mâinile rugăciunii, stăruind către marele Dătător până când El dăruiește darul cerut prin rugăciune, acela va afla că Dumnezeu este un „Împlinitor al rugăciunii”.

Nr. 3. Ești tu fără Dumnezeu și fără nădejde în lume?

(de K. J. Ph. Spitta)

Timpul zboară; tot mai aproape
de veșnicie-i zborul lui.
Mai bine sau mai greu îți pare
Zborul iute al timpului?
Ai doar suspin, plâns ce jalește
După aceste vremelnicii,
Și inima ta nu tânjește
După ce va fi-n veșnicii?

Primești tu seva vieții dată
Doar din viața acestei lumi?
N-ai gustat țării niciodată
Ale eternei, viitoarei lumi?
Doar pe pământ te simți tu bine,
Cerul ți-e departe, străin?
O, omule, ce va fi-n fine,
Când moartea și mormântul vin?

Stai la capătul zilelor tale
Vai, duh atât de rătăcit!
Stai și puneți o întrebare:
Viața ce ți-a făgăduit?
Soarta-ți va fi-n curând decisă:
Ochiu-i stins, inima tăcu,
Groapa de sub tine-i deschisă,
Cerul de deasupra ta, nu.

O, lasă-te salvat din pierzare,
Din deșertăciune, păcat,
Caută viață-nainte de moarte,
În timpu-acesta indicat.
Doar Unul poate să ți-o dăruiască
El e chiar viața și spune-așa:
Cine crede-n Mine-o să trăiască,
Moartea-n moarte n-o va vedea.

Nr. 4. Curt von Knobelsdorff

În 24 ianuarie 1904, Curt von Knobelsdorff, locotenent-colonel în retragere, a murit după o lungă suferință. Un creștin experimentat a spus odată: „Este mare lucru dacă Dumnezeu îl poate folosi pe unul dintre slujitorii Lui în slujba Lui până la țintă, fără ca el să ajungă la cădere. Ghedeon, Samson, David, Solomon, Asa, Ezechia și multe figuri mari și serioase ale Bibliei, care după un început minunat au ajuns la o cădere profundă, confirmă cu degetul ridicat acest adevăr serios. Câți oameni binecuvântați ai lui Dumnezeu, din Biserica lui Hristos, de la început până în zilele cele mai recente, nu vorbesc avertizând către martorii Domnului: „Vegheați și rugați-vă!” Gândurile minunate ale lui Dumnezeu asupra vieții pământești a celor ce sunt ai Lui

sunt scrise în Proverbe 4,18: „Cărarea celor dreți este ca lumina strălucitoare, care merge mereu crescând până la miezul zilei.” Acest privilegiu mare, acest har deosebit au devenit partea fratelui meu plecat acasă. Dumnezeu l-a păstrat pe culmile slujbei sale date de Dumnezeu, el a păzit credința, a sfârșit alergarea. Cauza Evangheliei din armată și flotă a pierdut în el pe unul care se roagă, prieten și ajutor devotat. O privire în urmă, în viața lui foarte binecuvântată, se încheie într-un singur acord, că Numele lui Isus a fost proslăvit în mijlocul poporului nostru prin slujba lui. Mulți păcătoși și păcătoase din toate clasele sociale l-au găsit pe Mântuitorul lor și viața veșnică prin slujba lui; el a putut să ducă multe suflete nemuritoare la Eliberatorul Isus, ca să li se rupă lanțurile viciului beției. Multe familii ale bețivilor, în care domneau nevoia, mizeria, lacrimile și deznădejdea, datorează slujirii acestui bărbat sincer faptul că astăzi trăiesc sub binecuvântările Cuvântului lui Dumnezeu, în bunăstare și pace, pentru Isus.

Locotenent-colonelul von Knobelsdorff a ținut sus stindardul adevărului peste tot, în mod deosebit acolo unde autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu a fost atacată de știința necredincioasă. El a apărut devotat în toate părțile intangibilitatea Bibliei și Dumnezeu l-a binecuvântat bogat în lucrul acesta.

Așa cum David l-a plâns pe prietenul și fratele său, Ionatan, pot și eu să spun despre acest frate binecuvântat, care a părăsit ca biruitor câmpul de luptă: „Mă doare după tine, frate Ionatane!”

Acest martor al lui Dumnezeu n-a pășit nematurizat pe câmpul de bătaie, pe care a luptat pentru cele mai înalte bunuri ale poporului nostru: pentru Evanghelie, pentru mărturia despre Fiul lui Dumnezeu, răstignit și înviat, pentru Cuvântul adevărului. El a cunoscut din proprie experiență puterea păcatului, forța înfășurătoare a ispitelor, dar și puterea eliberatoare și răscumpărătoare a sângelui lui Isus. El a cunoscut tot ce avea de oferit oamenilor stăpânul acestei lumi, a cunoscut seriozitatea și plăcerea vieții pământești. Ca soldat a fost încercat pe câmpurile de luptă franceze și a devenit biruitor în lupta împotriva puterii păcatului, prin harul și sângele lui Isus. Knobelsdorff n-a fost un „nou venit” (vezi 1 Timotei 3,6) când și-a început lucrarea binecuvântată pe terenul Evangheliei, ci Domnul l-a pregătit, l-a crescut și l-a înzestrat. Cum Dumnezeu face pentru slujba Lui numai exemplare originale, oameni pe care zadarnic ai încerca să-i imiți, așa a fost și locotenent-colonelul Knobelsdorff un original în slujba lui dată de Dumnezeu. Particularitatea caracteristică a felului său potrivit de a se exprima și sinceritatea copilărească ce-ți merge la inimă ale gândurilor și comparațiilor sale au avut ca efect că ceea ce a spus s-a imprimat adânc în inimile ascultătorilor. Dacă el, de exemplu, vorbind despre intangibilitatea întregii Biblie, voia să caracterizeze fundamentul nisipos al criticilor Vechiului Testament, a spus odată: „Acești oameni pătesc ca vreunul dintre noi, dacă dintr-un carnet de notițe desprindem foile din față, - observăm cândva că și foile din spate s-au desfăcut.” Altădată, când a vrut să clarifice deosebirea dintre un creștin de nume și un creștin adevărat, povestea că odată, în timpul campaniei militare, deoarece i se rupsesse ceva de la veston, s-a apropiat de o trupă de soldați cu întrebarea: „Este cumva printre voi un croitor?” La aceasta a pășit în față un număr de vreo cinci soldați, dar s-a dovedit că ei toți doar se numeau Croitoru, dar nici unul nu era croitor.

Curt von Knobelsdorff, născut în 31 ianuarie 1839, la Berlin, a fost fiul generalului-locotenent von Knobelsdorff, care a murit în 15 octombrie 1844. Educat în corpul de cadeți, el a venit din clasa „Selekta” ca locotenent la 18 ani, în regimentul 1 de gardă, de infanterie. Mai târziu, transferat în regimentul 32, a participat la campania militară din 1866 în armata principală (cu bătăliile de la: Hünfeld, Hammelburg, Helmstadt și Üttigen). Transferat în regimentul de infanterie nr.88, în noiembrie 1866, el a vizitat în anii următori, în călătoriile lui: Elveția, Franța, Belgia, chiar și Orientul, unde a participat la deschiderea Canalului de Suez și a luat parte ca musafir al viceregelui Egiptului, la călătoria până la prima cataractă a Nilului. De patru ori a vizitat Parisul în acești ani.

Când a izbucnit marele război, Knobelsdorff a preluat o companie mobilă ca locotenent major; la Weißenburg și Wörth, aceasta a pierdut trei ofițeri și mulți soldați; pe al patrulea ofițer l-a pierdut la Sedan. După campania militară a venit în garnizoana din Mainz, de unde a întreprins cărătorii în Anglia, Italia și Suedia.

O călătorie întreprinsă în anul 1875 împreună cu soția lui, la Heinrichsbad, în St. Gallen, l-a condus la punctul de cotitură al vieții lui. Acolo a venit în contact cu binecuvântatul pastor, Wenger. La început, credincioșii adunați acolo i s-au părut exaltați și nefolositori pentru realitatea vieții. Dar curând a primit impresii adânci despre puterea biruitoare a vieții divine. Odată a întrebat-o pe soția misionarului T., dacă va primi pensie în caz că soțul ei bolnav ar muri. Ea a răspuns liniștită: „Nu.” El a continuat iritat: „Ce veți face în asemenea caz cu copiii cei mulți ai dumneavoastră?” – „*De aceasta se va îngriji Domnul!*” a răspuns ea cu o privire strălucitoare. Această siguranță a credinței într-o problemă așa de practică a fost pentru Knobelsdorff ca o revelație. I-a căzut vâlul de pe ochi și creștinismul, care până atunci n-a fost pentru el decât învățătură respectabilă, acum a devenit pentru el viață și realitate. Întors la Mainz, a cumpănit într-o seară încă o dată tot ce trăise în Heinrichsbad; atunci a căzut în genunchi și a aruncat toate păcatele și temerile în brațele Mântuitorului său.

Dar să fii soldat și creștin cere mult eroism ascuns și multe sacrificii în afară. În felul lui soldățesc, Knobelsdorff n-a procedat șovăind. Societatea lumească a fost abandonată și în locul ei au fost instituite ore biblice. Creștini din toate clasele sociale au fost musafirii lui; la fumat și la băut, care au constituit pentru el mereu ispite și primejdii mari, a renunțat. Toate acestea i-au adus în primăvara lui 1881, când a fost avansat la gradul de maior, o transferare la Königsberg, în rezervă.

Aparent totul era mult mai plăcut în Königsberg, decât se gândise Knobelsdorff; dar înduplecat de prieteni, a început din nou să bea și patima l-a copleșit mai tare decât înainte. Au urmat ani triști de sciziune interioară, până când în vara lui 1887, după ce fusese transferat întâi la Memel și apoi la Brieg, a ajuns la o nouă și definitivă predare lui Dumnezeu.

Cum apoi, după multe lupte interioare și-a cerut retragerea, ca locotenent-colonel, cum și-a dat inima și viața neîmpărțite Domnului în slujba Lui, cum a stat ca ofițer de stat-major prusac, mai vârstnic, timp de șapte luni în Chrischona pe banca de școală și a luat lecții de misiune împreună cu creștini tineri din breasla meșteșugarilor, și cum a intrat apoi în lucrarea de salvare a bețivilor, toate acestea se pot citi în schița de viață publicată acum câțiva ani.¹

Marea lucrare a harului, care în mișcarea societății germane a dat naștere la rod așa de minunat pentru creștinismul viu, a pierdut în locotenent-colonelul von Knobelsdorff pe unul dintre cei mai binecuvântați purtători și martori. Lumina credinței sale, focul mărturiei sale au aprins în multe locuri lumina și focul. El a folosit total cei șaisprezece ani de după retragerea lui, pe care Dumnezeu i-a dăruit în deplină sănătate și vioiciune.

Avertizarea Domnului, de a lucra până mai este ziuă: „Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” – a pus-o la inimă până s-a îmbolnăvit, în primăvara lui 1903.

I-a plăcut înțelepciunii și dragostei Stăpânului să-l ducă pe ucenicul Lui pentru ultimele nouă luni în taina suferinței, a încercării. Ca un om rațional, care s-a gândit bine că nu avem decât o viață ca să aducem rod pentru veșnicie, el și-a considerat prețioși anii și zilele. El și-a răscumpărat timpul și a fost – atât cât pot oamenii să aprecieze aceasta – un administrator loial al averii zilelor vieții, încredințată lui de Dumnezeu.

Un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă avertizarea: „Învăță-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,12). El nu și-a numărat anii, ci zilele; acest caracter l-a purtat viața fratelui nostru plecat acasă.

Harul poate să ducă viața unui om la ținta dorită de Dumnezeu, numai atunci când inima este dată Domnului neîmpărțită. Cât de prețioase se dovedesc a fi gândurile lui Dumnezeu în viața

---

¹ Redactat de dr. Wilh. Bode, editura Societății de tractate, Berlin.

acum încheiată a acestui creștin adevărat! Nimeni n-ar fi crezut că Dumnezeu va face dintr-un ofițer tânăr, iubitor de lume, un asemenea monument al harului Său.

Tu, cel care citești aceasta, dă-i lui Isus inima și viața ta, fă loc pentru gândurile Sale divine și atunci El va face din viața ta ceea ce Îl slăvește pe El; El te va face fericit pentru timp și veșnicie și-ți va dărui harul ca la sfârșitul căii tale să poți privi prin poarta deschisă a slavei, cu mulțumire nereținută, în pace liniștită.

În dimineața ultimei sale zile de viață, Knobelstorff a spus: „Cu păcatele mele nu mai am absolut nimic de-a face; pe toate le-a aruncat Domnul în mare.”

Ei bine, poți și tu să spui aceasta? O, învață să înțelegi din această biografie, la ce te cheamă harul! Împăcarea desăvârșită, siguranța mântuirii, pacea, slava veșnică – Isus le dă aceluia care I se încredințează lui deplin.

Nr. 5. Critică biblică superioară²

„Cine a mai împăiat și bufnița aceasta?” În atelier totul era liniștit. Frizerul, care avea mult de lucru, nu se putea opri din muncă. Clienții care trebuiau să aștepte până le venea rândul, citeau toți și puțin le păsa de omul tânăr care tocmai pusese această întrebare. Nimeni n-a răspuns.

Frizerul continua să bărbierească. „Chiar nu vedeți, domnule Braun, cât de greșită este toată treaba aceasta!” a strigat tânărul iar. „Priviți aceste aripi colțuroase, capul fals și gâtul strivit – într-un cuvânt: toată bufnița este o treabă de cârpaci. Puteți să dați crezare cuvintelor mele; am petrecut multe zile în muzee mari; pe mine nu mă poate înșela nimeni, mă pricep. Am studiat. Pasărea aceasta este falsă de la cioc până la coadă. Domnule Braun, luați jos animalul acesta, sau vă faceți de râs în tot orașul!”

Frizerul continua să bărbierească.

„M-am ocupat minuțios cu studiul bufnițelor și al altor păsări de noapte și pot să vă asigur că o bufniță nu poate șede fără să se sprijine mai tare. Are bufnița vreodată gheara așa de îndoită? Are ea, când șade liniștită, picioare așa de drepte și gâtul așa de curbat? Este imposibil; este împotriva tuturor legilor naturii! Anatomia și ornitologia ne învață că bufnița are degete, care este imposibil să se poată îndoi așa. Nu înțeleg, domnule Braun, cum puteți tolera acest animal în poziția aceasta, în atelierul dumneavoastră!”

Frizerul continua să bărbierească.

„Priviți numai acești ochi! Sunt împietrit de uimire că cineva poate să folosească asemenea sticlă jalnică și mă mir că ați putut cumpăra așa ceva. Vă rog insistent, domnule Braun, luați pasărea jos și puneți să fie împăiată din nou.

Frizerul continua să bărbierească.

„Cu ceva rumeguș de lemn și scoarță de copac aș putea să împăiez pe întuneric o bufniță mai bine decât este aceasta. Aș putea să fac ca o pălărie veche să semene mai bine cu o bufniță decât acest animal, care șade așa de țeapăn acolo sus de parcă ar fi din piele tare, ha, ha, ha! Această pasăre nu are nici măcar o pană naturală!”

Tocmai în clipa aceea bufnița s-a mișcat, a coborât seriosă și greoaie de pe prăjina ei, a mers încoace și încolo și l-a privit pe criticul ei ca și când ar fi vrut să spună: „De data aceasta cunoștințele tale te-au lăsat baltă rău de tot; nu le mai irosi în privința unei păsări vii! Sunt o bufniță veritabilă; dar și tu! Bună dimineața, domnule critic!”

Frizerul continua să bărbierească.

Cine nu s-ar gândi la citirea acestor rânduri, la oamenii deștepți din zilele noastre, care fac mare caz de critica lor asupra Bibliei. Ei seamănă în ciuda întregii erudiții, cu acel palavragiu

---

² Cu excepția sfârșitului, acest capitol este preluat din „Vestea bună a păcii”. Editor: dr. E. Dönges, Darmstadt.

neștiutor, care a susținut atâta timp că bufnița este o treabă de cârpaci, până când ea a coborât de pe prăjina ei și l-a făcut ridicol în mod public.

Sfânta Scriptură este Cuvântul vieții în ciuda tuturor afirmațiilor criticii, iar cine acceptă Cuvântul prin credință, acela va afla că el produce și viață în inima lui.

Acel frizer a lăsat în seama părării vii să-l facă ea însăși ridicol pe criticul ei. Tot așa se apără și Biblia singură; ea își justifică originea divină prin aceea, că obligă conștiința oamenilor fie să se smerească înaintea lui Dumnezeu, fie să-I întoarcă spatele lui Dumnezeu.

Pe pagina liberă din Biblia unei doamne tinere au fost găsite următoarele cuvinte remarcabile: „Această carte te va ține departe de păcat, sau păcatul te va ține departe de această carte.”

Unde este acceptat acest Cuvânt al vieții, acolo el produce viață nouă; sufletele flămânde și însetate vor fi săturate; inimile și conștiințele rănite vor fi vindecate și săracii vor fi făcuți părtași la bogățiile prețioase ale slavei cerești. Nenumărate minuni ale harului caracterizează circulația victorioasă a Evangheliei prin această lume. Oameni eliberați din adâncurile viciului, a căror conștiință a fost vindecată; păgâni și canibali care au primit o viață înnoită, fericită; familii care au fost smulse din mizerie, sărăcie, murdăria păcatului și lacrimi; părinți care au primit înapoi ca oameni înnoiți fiicele și fiii pierduți; căsnicii care, după ani de lacrimi și de certuri, au înflorit din nou pentru o fericire de durată; oameni care, chemați la Isus din adâncurile disperării și de pe calea sinuciderii, au devenit fericiți; eroi ai credinței care și-au pus în slujba Celui răstignit: viața, sănătatea, banii, averea; aproape nenumărate școli în care au fost instruiți orbi și surdomuți, case în care au fost îngrijiți bolnavi, în care au fost primiți văduve și orfani; o rețea de dragoste și milostenie, care îmbracă globul pământesc; cântări de triumf cu care creștinii muribunzi au plecat acasă – cine ar putea număra binecuvântările și minunile pe care Dumnezeu le-a revărsat prin Cuvântul Său peste omenire și le revarsă zilnic într-o măsură crescătoare.

Cine are ochi, acela poate să observe peste tot efectele Cuvântului lui Dumnezeu. În prezent el vorbește deja în 436 de limbi și dialecte și anual încă se mai adaugă altele noi. Nu va mai dura mult până ce foarte defăimata carte a Bibliei va fi străbătut toată lumea și va fi adus păcătoși din toate popoarele la credința în Fiul lui Dumnezeu.

Cândva, în ziua judecării, acest Cuvânt care astăzi este ocărât și tăgăduit așa de ușuratic, va fi atât acuzatorul, cât și judecătorul. Cum se vor speria atunci criticii și tăgăduitorii, când vor trebui să vadă că Biblia, cartea combătută și respinsă de ei, este totuși *Cuvântul viu al lui Dumnezeu!* Atunci nu va mai ajuta nici o tăgăduire și nici o contrazicere. Toți vor trebui să amuțească în fața Aceluia care stă pe tronul alb și vor trebui să se smerească sub sentința dreptății și a adevărului, care va fi dată potrivit celor ce sunt scrise în Carte.

Nr. 6. Cuvântul lui Dumnezeu și criticii lui (poezie)

Într-un ungher al unei fierării, ca lucrurile vechi de fier,
Cum stau luptătorii, palizi, muți pe câmpul de luptă, sub cer,
Încurcați, încâlciți, de-a valma, așa cum moartea i-a lovit –
Stă acolo și câte-un ciocan cu adâncituri și julituri acoperit.
„Suportă aceeași nicovală atâtea violente izbituri?”
Am întrebat eu – casa răsună în jur de puternicele lovituri.

Fierarul a spus: „Demult, bunicul meu ciocanul l-a avântat
Tot pe-această nicovală, cu răsunetul ei agitat.
Dacă eu voi obosi, cândva, atunci în locul meu,
Fiul meu va bate fierul, până când va obosi și brațul său.
Nepotul meu va continua să ridice ciocanul, de vrea Dumnezeu.
Ciocanul se mai poate sparge, dar nicovala răsună mereu.

Voi, critici, scriitori, n-aveți decât cu ciocanul vostru să loviți!
Natura divină a Cuvântului voi nu veți putea s-o răpiți.
Cuvântul Lui Dumnezeu va răsuna mai departe, oricât l-ați lovi;
Căci înțelepciunea lui Dumnezeu mai presus de-a voastră va străluci.
Cuvântul Lui nu va fi clătinat, orice ați face voi, și deci,
Înțelepciunea omului piere – Cuvântul Domnului rămâne-n veci!

Nr. 7. Ce-mi rămâne?

I Suvorov³

„Domnitorii mă laudau, soldații mă iubeau, prietenii mă admirau, dușmanii mă insultau, curtenii lingușitori râdeau de mine. Apărând la curți ca «glumeț-înțelept», spuneam oricui adevărul în față, jucam rolul unui bufon al curții în folosul statului și cântam ca un cocoș ca să-i trezesc pe somnoroși. Dacă m-aș fi născut ca cezar, atunci aș fi fost la fel de mândru ca el, dar m-aș fi abținut de la greșelile lui.”

Aceasta este descrierea pe care feldmareșalul Suvorov a făcut-o despre sine însuși. El a fost un original fără seamăn, fără să țină cont de ceea ce cred alți oameni despre el.

Născut în 12 noiembrie 1729, ca băiat: bolnăvicios, șubred, slab, mic, foarte dotat intelectual, în mod deosebit pentru limbi străine, a fost inițial educat pentru cariera funcționarilor civili. Din tinerețe, în afară de limba rusă cunoștea franceza, germana, poloneza și italiana, mai târziu a mai învățat turcește și finlandeza. Tatăl său, un om înstărit moderat, dintr-o veche familie aristocratică respectabilă, cu o descendență inițială suedezo-finlandeză, a fost el însuși ofițer. Trăsăturile sale solide de caracter au fost tulburate de avariție și duritate. Lui i se formase concepția că băiatul care arăta firav, urât și jalnic, care îi fusese dăruit ca singurul fiu, n-ar putea niciodată să devină soldat. Dar voința dură a tatălui a dat peste voința și pasiunea arzătoare și mai puternice ale fiului. Deja de timpuriu s-a ajuns la un conflict, în care avariția tatălui a jucat un rol odios. Astfel a fost nevoit tânărul Alexander Vasilievici, într-o tinerețe aspră, fără dragoste, să-și satisfacă setea de cunoaștere numai prin propria voință și cu toată puterea să se străduiască să ajungă la ținta pe care ambiția lui arzătoare i-a propus-o. Ceea ce a existat în fondul acestei naturi delicate, privind îmboldul pentru bucuria vieții, a fost înăbușit de timpuriu. Dragostea pentru profesiunea lui i-a umplut toată viața; nimic n-a avut loc pe lângă aceasta. În luptele grele, în care acest suflet plin de ardoare a trebuit să biruiască începând din fragedă tinerețe pentru înfăptuirea idealului vieții lui, împotriva piedicilor exterioare și interioare, aproape că a dispărut orice altă activitate a minții sale pe lângă voința de oțel, care a caracterizat de-a dreptul ființa întregului bărbat. El a studiat din propriul lui impuls toate lucrările științifice militare accesibile lui și și-a călit sistematic trupul prin eforturi autoimpuse și lipsuri. Neînțelegerea cu tatăl său a îndreptat și tot mersul dezvoltării sale militare pe căi care se abăteau mult de la practica obișnuită a oamenilor aristocrați ai vremii lui. Când a reușit ca tatăl lui să-l treacă în al cincisprezecelea an al vieții pe lista regimentului de gardă, Semenovici, el n-a considerat aceasta așa cum se obișnuia, numai ca pe un mijloc ca să-ți asigure privilegiile unei vârste superioare de recrutare și abia scurt înainte de avansarea în grad ca ofițer să se instruiască în slujbă, ci a luat-o în serios, s-a prezentat într-adevăr la serviciu și s-a supus aproape timp de nouă ani tuturor îndeplinirilor de serviciu ale unui soldat obișnuit, refuzând orice prioritate și înlesnire. Dar de aceea l-a și cunoscut pe soldatul rus până în cele mai mici impulsuri ale

---

³ Cu utilizarea textuală parțială a unui articol publicat aproximativ acum doi ani în „Deutsche Zeitung”

sufletului său. La 23 de ani a devenit ofițer, deci la o vârstă la care tovarășii clasei lui sociale obișnuiau să fie ofițeri de stat-major sau generali.

Înzestrarea neobișnuită a lui Suvorov a fost recunoscută de timpuriu. De aceea îl găsim curând, în Războiul de Șapte Ani, ca ordonanță a ofițerului Fermor, de unde a urcat repede și deja în ultimul an al războiului a condus independent un detașament. La încheierea păcii era deja colonel și curând după aceea general de brigadă. În fruntea unui regiment încredințat lui, a făcut totul sub propriul foc, ca să unească obișnuita instrucție cazonă mecanică cu o metodă pe care astăzi am numi-o „pregătire potrivit împrejurărilor războiului”. Lucruri aproape incredibile pentru împrejurările de atunci din Rusia a obținut nu numai în privința performanțelor de marș și a călirii oamenilor săi, ci și, înainte de toate, în educarea puterii de voință și a trezirii aptitudinilor intelectuale. Oamenii au învățat cu el nu numai meșteșugul armelor, ci el însuși le dădea lecții atât de scris și citit, cât și de catehism. În vremea aceasta a trecut personal prin prima lui școală de comandant. Era în Polonia, în războiul împotriva Confederației de la Bar. Nu toate i-au reușit așa cum le-a gândit, dar aici a învățat să-și evalueze mai bine puterile.

În anul 1788, Suvorov a pășit pe scena istoriei, când în războiul cu turcii, sub Rumianțev a cucerit independent prin luptă primele victorii, apoi a ajutat să se pună capăt revoltei lui Pugaciov; ca guvernator secundar al lui Potemkin a supus Crimeea și apoi a plecat din nou pe front împotriva turcilor. În anul următor îl găsim iar sub comanda lui Potemkin, în Moldova; de acolo trebuia să conlucreze cu austriei, sub comanda prințului de Koburg. Arogant, ambițios și despot, s-a sustras ordinului lui Koburg, care era mai vechi în rang, care a trecut lucrul acesta cu vederea, cu altruism distins și l-a sprijinit pe rusul înverșunat atât cât i-a permis tactica lui prudentă de război. Marele vizir l-a încolțit tare pe Koburg; atunci Suvorov i-a atacat cu hotărâre cutezătoare pe turcii superior numeric, la râul Râmnicu Sărat și i-a pus pe fugă.

Răsplata lui a fost titlul de conte și numele de onoare „Râmnikski”; Și împăratul Iosif al II-lea l-a numit conte al imperiului.

Suvorov a obținut prin lupta dusă până la capăt un succes și mai strălucitor în decembrie 1790, plătit cu îngrozitor de multe victime, dar cu toate acestea, prin energia lui tare, înflăcărată a reușit cucerirea cetății Ismail.

Potemkin, atotputernicul favorit al împărătesei, i-a adresat lui Suvorov întrebarea lipsită de tact: „Cu ce pot să vă răsplătesc meritele?” – „Cu nimic”, a fost răspunsul îngâmfat, „nu sunt negustor și n-am venit aici să negociez; în afară de Dumnezeu și de Maiestatea Sa nu mă poate răsplăti nimeni.” – Potemkin a pălit; amândoi bărbații, tăcând, au făcut câțiva pași dus și întors prin încăpere și s-au despărțit ca dușmani de moarte. Suvorov avea parte acum de permanente desconsiderări. Abia campania militară poloneză împotriva lui Kosciuszko l-a adus din nou în prim-plan. El era cu trupele lui în sudul Rusiei când l-a chemat Rumianțev în Polonia. În marșuri forțate s-a grăbit prin mlaștini aici, i-a stat brusc în flanc generalului polonez, Wawrzecki, l-a bătut la Brest și a început marșul spre Varșovia. Abia ajuns la Vistula, a atacat Praga și a forțat capitularea Varșoviei.

După începerea domniei țarului Pavel a trebuit și Suvorov să îndure amarnic caracterul imprevizibil al domnitorului; în 1799 a fost trimis în Italia, ca să conducă oștirea unită a rușilor și a austrieilor împotriva oștirii republicii franceze. Un lanț de victorii a caracterizat aici drumul lui; dar în tactica diplomatică de război a unei armate de coaliție nu a făcut față; dificultățile cu consiliul de război al curții vieneze s-au acumulat; ca urmare a intrigilor l-a părăsit și împăratul Pavel, care puțin mai înainte îl făcuse „prinț al Italiei” pentru victoria de la Trebbia, și l-a obligat să plece cu buzele umflate în Elveția. În executarea acestui marș, Suvorov este încă o dată același; el a surprins lumea cu marșul lui îndrăzneț peste pasul Sankt Gotthardt; dar rezultatul este totuși, în ciuda victoriei sale asupra Messinei, în primul rând o retragere fără să fie nevoie și împotriva voinței sale. În clipa aceasta împăratul lui l-a rechemat, firește că în forma onorabilă a unei numiri ca generalisim.

Aici stăm la capătul carierei războinice a lui Suvorov.

În fața a nenumărate primejdii și-a pus viața în joc fără să țină seamă de nimic, a fost rănit de multe ori și încă de mult mai multe ori a fost păzit în mod minunat. Rușii spuneau despre el că a aflat „arta de a învinge”.

Suvorov era foarte temător de Dumnezeu. El respecta conștiincios toate prescripțiile, îndeplinea toate poruncile prescrise și se pleca adânc în fața icoanelor. Postea sever și își făcea cruce când intra într-o cameră sau când se așeza la masă – sau când căsca.

De timpuriu și tot mai aprig s-a dezvoltat în el tendința spre originalitate, predilecția să se exprime în comportamentul lui ceva în salturi și fără continuitate. În lumea nebunilor, a ipocriților și a oamenilor de nimic, care jucau primul rol în jurul lui și în fața lui au pus mâna pe toate onorurile, voia să facă el însuși pe nebunul perfect. Dar și în nebunia lui erau metode și spirit. Glumele și smintelile lui erau adaptate exact publicului său. El avea în ele toată naivitatea copilărească, dar și tot „rafinamentul” rusului veritabil din popor. Acest hocus-pocus nebunesc, care era legat cu tot programul lui de viață, dacă se scula la miezul nopții și până la pornirea taberei sau până la începutul lucrului zilei umbla prin odaie sau prin cort gol pușcă, dacă se ocupa cu nesfârșite spălări reci între rapoartele aghiotanților lui, apoi în orele timpurii ale dimineții mânca prânzul și așa mai departe – acestea stârneau interesul pentru persoana lui, arătau oricui exemplul său personal de călire uimitoare și spre eforturile fizice intensificate aproape de necrezut. El putea să ceară de la oameni lucruri extreme, fără a le primejdi umorul. Dacă pe vremuri porunca începerea marșurilor aproape supraomenești de obositoare la cântatul cocoșului și apoi, în mijlocul taberei, cu o statură care creștea foarte mult, juca în mod desăvârșit rolul cocoșului care cântă, însemna că în aceste copilării el îi cunoștea pe ruși foarte exact. Odată, când la oamenii epuizați de moarte nimic nu mai voia să aibă efect ca să-i facă să înainteze, bătrânul domn a pus să se sape o groapă, s-a așezat în ea și a strigat disperat: „Acoperiți-mă cu pământ, acoperiți-mă cu pământ, dacă și-așa nu mai vreți să-l urmați pe Suvorov!” – atunci totuși le-a trecut la toți un fior rece pe șira spinării la gândul că tatucul Alexander Vasilievici ar putea vorbi serios până la urmă și au mărșăluit mai departe.

La curte, Suvorov a fost un om temut; ei ironizau ceea ce rusul caracteriza ca „bljas” – aproximativ ceea ce berlinezul numește „sticleți” -, dar aveau un respect enorm față de sarcasmul lui fără menajamente și nebuniile fără sens.

O ciudățenie avea aproape mereu în felul cum își exprima gândurile și sentimentele. După cucerirea orașului Praga a devenit feldmareșal peste rând și a sărit peste opt oameni care erau înaintea lui. El a sărbătorit acest eveniment simbolic astfel, că a așezat în cameră opt scaune la un interval și sărea peste ele, în timp ce la fiecare scaun pronunța numele unui general căruia i-o luase înainte.

Când se așeza la masă cu musafirii lui, aghiotantul lui spunea „Tatăl nostru” și fiecare musafir trebuia să pronunțe tare „Amin”-ul său. Cine uita „Amin”-ul, aceluia nu i se dădea înainte de prânz ceșcuța cu coniac, drept pedeapsă.

El considera religia ca o datorie indispensabilă a războiului. El nu începea nici un marș și nici o bătălie fără să fi făcut o rugăciune. Pe lângă aceasta, el era un dușman al minciunii și a tot ceea ce trebuia să evite lumina ca fiind calomnie. El se lăuda că nu și-a călcat cuvântul sau vreo promisiune față de nici un om de pe lume.

Viața lui era caracterizată de cea mai severă moralitate. – Cu toate că era îngăduitor în acest domeniu pentru slăbiciunile altora, în prezența lui n-a suferit nici un cuvânt echivoc.

Ce bărbat mare, minunat, evlavios!

Când Suvorov trebuia să se întoarcă acasă din Elveția, cu rangul de generalisim al tuturor trupelor rusești, a primit o scrisoare a țarului Pavel, în care acesta spunea că îl așteaptă cu nerăbdare, ca să-l onoreze potrivit meritelor. Dar eroul de 70 de ani s-a îmbolnăvit pe drum, în Cracovia; lucrul acesta l-au folosit dușmanii lui, ca să-i inspire țarului suspiciunea că Suvorov din neascultare și încăpățănare desconsideră voința împărătească de a se întoarce la Petersburg. Intriganților le-a reușit foarte bine intenția. Admirația arzătoare de mai înainte a țarului Pavel

pentru marele său feldmareșal s-a transformat dintr-odată în ură înverșunată. Trupelor din Petersburg li s-a dat ordin să nu-i mai arate lui Suvorov onoruri militare. Odăile aranjate pentru el în palatul de iarnă au fost destinate altor oaspeți. Gradul de generalisim i-a fost retras. Aceasta l-a zguduit pe bătrânul erou așa de profund, încât sănătatea lui a fost distrusă în câteva ore.

Tot ce făcuse, lungul șir al succeselor sale războinice n-au slujit decât săi facă nerecunoștința primită și mai amară, să-i facă inima și mai nefericită.

Trăsura lui Suvorov, care nu putea să meargă decât la pas cu bătrânul bolnav pe moarte, se apropia încet de cetatea țaristă. Echipajele strălucitoare goneau pe lângă ea; nimeni nu bănuia că în acest vehicul neînsemnat se întorcea acasă, din ultima lui expediție războinică, cel mai mare erou al Rusiei. Suvorov a coborât în casa unei rude, unde a fost dus imediat în pat; în ziua următoare a venit la el contele Rostopcin, care i-a înmănat ultima scrisoare a țarului Pavel, plină cu cele mai aspre expresii de dizgrație. Suvorov a căzut într-un leșin adânc. Astfel zăcea pe ultimul lui pat sărbătoritul feldmareșal, prințul și contele rus, contele imperiului austriac, victoriosul niciodată învins. Când a devenit din nou conștient, i s-a înmănat o scrisoare admiratoare și atribuire de decorații ale regelui din Franța. El le-a primit cu lacrimi de emoție și a sărutat plin de mulțumire aceste decorații. Câteva zile după aceea, Suvorov a pus să fie chemat un preot, s-a spovedit, a luat cuminecătura, și-a luat rămas bun de la persoanele din jurul lui și în noaptea următoare a căzut în delir. Ultimele cuvinte ale buzelor sale, care au putut fi înțelese, au fost: „Genova! – Bătălie! – Înainte!” A murit în ziua de 6 mai a anului 1800, la amiază, la ora 12.

Aceasta este în linii mari biografia eroului național rus.

Un an după moartea lui i-a fost așezată o minunată statuie ecvestră din bronz, în Piața Suvorov din Petersburg. Un regiment rusesc de grenadieri îi mai poartă și astăzi numele. Gloria și faptele lui umplu multe cărți; aproape orice soldat de meserie cunoaște dictonul lui Suvorov: „Glonțul, o femeie nechibzuită – baioneta, un bărbat!” – dar cine cunoaște suferința lui amară și moartea lui neconsolată?

II

Ce i-a rămas?

Suvorov a fost un caracter fără pată. Curățenia lui morală, altruismul, sinceritatea și devotamentul îl prezintă ca model de virtute omenească. Pe lângă acestea, ce voință tare, orientată asupra binelui, care urmărește ținta năzuită cu energie neclintită!

Ce poziție sublimă a ocupat la sfârșit. El ar fi putut să acumuleze milioane, dar banii n-au avut pentru el nici o putere de atracție.

Ce comori de cunoștință purta în capul lui, nu numai în domeniul militar, ci în multe domenii ale vieții, în plus, cunoștințele sale în domeniul limbii, deoarece stăpâna șapte limbi vii. Dacă privim apoi la succesele exterioare ale vieții lui – el număra aproape tot atâtea biruințe câte bătălii.

Ce modest și simplu se purta cu soldații lui, ce mândru și puternic putea să se opună lingușitorilor de la curte și diplomaților! El și-a folosit timpul cu grijă, ca pe bunul cel mai prețios; el nu s-a sculat niciodată după ora patru, nici iarna și nici vara, nici pe front și nici acasă. Pământul tare a fost de multe ori patul lui, cu câte o șa sau o manta ca pernă. Dar dacă avea numai puține minute pentru odihnă, atunci dormea stând în picioare; el s-a obișnuit sistematic cu aceasta. Era un dușman al trândăviei, citea personal toate scrisorile și rapoartele venite. Scrisorile și rapoartele lui obișnuiau să fie un model de scurtime. Este cunoscută scrisoarea lui către împăratul Prusiei, după luarea orașului Praga: „Praga este cucerită, Varșovia tremură.”

Marea lui dragoste pentru oameni era cunoscută de toți; în multele sale campanii militare nu l-a lovit niciodată reproșul vreunei cruzimi. El a fost un soț delicat, un tată bun, un prieten adevărat și cu compasiune. Pe lângă toate acestea, Suvorov a fost un bărbat temător de Dumnezeu și foarte religios. Nu numai că participa regulat la serviciul divin public, cum a fost

deja amintit, și că împlinea la timp orice datorie religioasă prescrisă – nu, el ținea și pe moșia lui prelegeri de închinare și ore de rugăciune, adesea în fața a multor ascultători.

Cum a putut Pavel să spună despre viața lui dinainte de convertire, că a fost înaintea ochilor oamenilor: „cu privire la dreptatea care este prin lege, fără vină” (Filipeni 3,6), tot așa se poate spune și despre viața lui Suvorov, că pentru ochiul omenească, păcatul abia dacă poate fi recunoscut. Aici părea că domnește, neînfrânt și fără obstacol, numai ce este bine și nobil.

Ca un vultur care zboară spre soare, așa a urcat viața lui Suvorov din strălucire în strălucire, din succes în succes. Acest om părea să dețină totul în interior și în exterior, și părea că totul îi reușește. Ce a fost pentru el moartea? Aparent nimic. De câte ori n-a călărit pe cal spre moartea aparent sigură, în fruntea trupelor sale, disprețuind primejdia!

Și totuși, un sfârșit dezolant! Țarul Pavel n-a fost numai limitat mintal, ci de-a dreptul imprezvizibil în schimbările lui bruște. Era ca un copil, nu era mulțumit, azi în admirație, mâine în dispreț. Acest monarh și-a schimbat favoarea în amărăciune, i-a retras celui mai credincios slujitor al lui onoarea exterioară care i se cuvenea, și i-a făcut cunoscută dizgrația lui în forma cea mai brutală. Atunci bătrânul erou s-a prăbușit fără consolare și fără nădejde. Suvorov a fost toată viața devotat împăratului său și casei împărătești, cu deplină credincioșie; el a fost un slujitor atât de altruist al coroanei rusești, cum n-a avut mulți imperiul țarist. Viața lui Suvorov, atât de bogată în lipsuri și dăruire, s-a mistuit pentru o casă domnitoare; de câte ori n-a curs sângele lui pentru împărat! Dizgrația împărătească părea că scrie dintr-odată sub viața lui Suvorov: Totul zadarnic!

A fost o prăbușire completă; din tot ce a avut, ce au admirat oamenii la el, nu i-a rămas nimic! Virtuțile lui n-au dat putere inimii lui, iar religia lui nu i-a dat nici nădejde, nici pace. Moartea lui seamănă cu scufundarea în valurile întunecoase, reci. De ce i-a fugit pământul de sub picioare, odată cu favoarea stăpânului său, acestui viteaz al vitejilor, acestui erou sărbătorit? Dacă a existat vreodată un om onorabil, un bărbat minunat – aici este, demn de toată admirația omenească și de cea mai înaltă laudă. Cu profundă compasiune citim despre moartea lui amară. În starea lui de inconștiență, în mintea lui s-au oglindit câmpurile de luptă italienești: „Genova! Bătălie! – Înainte!” Ah, zilele gloriei zac de mult în urma acestui bărbat devotat – viața lui așa de brutal zdrobită era la capăt și el n-a avut nici o consolare.

Entuziasmul lui pentru meseria de soldat, dăruirea pentru casa împărătească – în sine calități atât de valoroase – s-au prăbușit ca stâlpi putrezi sub povara mahnirilor trăite. Virtuțile lui soldățești, care l-au făcut așa de mare ca om, au fost dumnezeul lui, lucrul cel mai înalt, izvoarele puterii lui.

Oricât de nobilă ar fi omenește o asemenea ambiție, care l-a purtat, l-a menținut și l-a pus în mișcare – ea a fost un dumnezeu amăgitor; când a căzut acesta, toată evlavie și religiozitatea lui și-au pierdut puterea, deveniseră ineficace. Lui nu i-a rămas nimic din ce ar fi putut să ia cu el în veșnicie?

Aici se recunoaște deosebirea dintre religia omenească și creștinismul viu. Atâta timp cât omul își are pe pământ speranțele, cele mai înalte scopuri și posesiuni, el este sărac lipit pământului de îndată ce aceste bunuri îi sunt răpitate. El nu are nici o ancoră care să pătrundă în lumea nevăzută, ca să-i țină corabia vieții. Lui nu i-a rămas nimic care să-l poarte prin apele morții. Toiagul credinței nu este în mâna lui, coiful nădejzii slavei nu este pe capul lui. Niciodată n-ar fi putut nerecunoștința oamenilor să-i frângă inima lui Suvorov, dacă L-ar fi cunoscut pe Isus și dacă ar fi înțeles onoarea nezdruncinată de a fi un copil iubit și binecuvântat al Dumnezeului veșnic.

Credința spune voioasă: „Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic. Ce-mi poate face omul?” (Psalmul 56,11). Este scris: „Nu vă încredeți în cei mari, în fiul omului, în care nu este mântuire! Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeu lui Iacov, a cărui nădejde este în DOMNUL, Dumnezeuul său, care a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele, care ține adevărul în veci.” (Psalmul 146,3. 5-6.)

III

Ce am eu? Ce-mi lipsește? Ce-mi rămâne?

Cine ar îndrăzni să se așeze cu virtuțile și meritele sale, cu însușirile de caracter sau cu puterea voinței lui lângă o asemenea figură ideală ca Suvorov!

Într-adevăr, corpul nostru ofițeresc este bogat în oameni bătrâni și tineri, care în voința și strădania lor aspiră și ei la scopuri așa de înalte ca omul acela – aici sunt câte unii care doresc numai ce este nobil și măreț, iar printre ei este câte un bărbat serios, religios -, dar întrebarea pentru fiecare dintre ei este:

Ai tu o comoară care nu ți se poate lua, o nădejde indestructibilă, o fericire care nu este supusă puterii morții? Ai tu o posesiune pe care nu ți-o poate lua nici o forță omenească, nici o schimbare pământescă? Înzestrarea noastră intelectuală, fortificarea și puterea fizică, bagajul de cunoștințe și randamentul sportiv, experiențele noastre de viață și reușitele în profesie sunt posesiuni trecătoare. Oricare ar fi dorința sau ținta ta, tu știi că toate acestea se distrug, că timpul care zboară te poartă spre locul unde trebuie să lași ce ai posedat și să părăsești ce ai iubit pe pământ. Nu sunt numai comorile, posesiunile și decorațiile pe care le vei părăsi, nu numai poziția ta de onoare, puterea ta, influența asupra altora -, chiar și munca și serviciul tău, oricât de dragi ți-ar fi, cunoștințele și capacitățile tale, ba chiar fericirea ta familială și dragostea oamenilor devotați, care este așa de prețioasă pentru tine, care te face așa de fericit – totul este pământesc, trecător, și s-au pus în mână numai pentru un timp scurt. Ce anume ai tu care va rămâne? Ai tu un prieten care te poartă prin schimbările împrejurărilor pământești? Ai tu surse de bucurie, de putere, de mângâiere care sunt invincibile dacă vin zile de boală, de sărăcie, de umilință? Cunoști tu o inimă care este neschimbătoare în dragostea și în credințioșia ei, care te iubește, te îngrijește, te înviorează cu atât mai mult, cu cât ai mai multă trebuință în ziua de nevoie și de durere? Îți strălucește ție soarele a cărui rază nu apune când treci prin valea umbrei morții?

Dacă trebuie să spui: tu vorbești despre comori pe care eu nici nu le am și nici nu le cunosc, atunci permite-mi să-ți spun: ție îți lipsește fericirea indestructibilă! Oricât ai fi de: onorat, foarte cult, deștept, sănătos, virtuos, înstărit – ești totuși sărac pentru că nu-L cunoști pe Acela și nu-L ai pe Acela, singurul care poate și vrea să-ți dea fericirea veșnică. Nu-L cunoști și nu-L ai pe Isus. O, lasă să ți se aducă ce-ți lipsește; lasă să ți se spună ce te face pentru totdeauna bogat și fericit; lasă-te condus la izvoarele păcii, ale bucuriei și ale puterii.

Nu te gândeai că această comoară nepieritoare, această fericire indestructibilă ar fi de găsit în vreo învățătură religioasă oarecare sau în vreo formă a culturii creștine. Nu, tu nu găsești viața nouă, fericită decât în acea Persoană minunată, prezentă, în Isus, Fiul înviat al lui Dumnezeu. El, care este El Însuși lumina, viața și dragostea, vrea să-ți vindece viața de tot ce este întunecos, trecător și amar. Tu poate că dorești să-ți vezi numele încrustat în placa istoriei, în șirul eroilor – dar El dorește să-ți înscrie numele în cartea vieții veșnice. Tu poate că dorești să devii bogat și prestigios pe pământ – dar El vrea să te facă moștenitor al comorilor veșnice. Tu poate că vrei să-ți vezi rudele fericite, sănătoase, în siguranță – El îți arată calea pe care ele pot să intre în fericirea veșnică din casa Tatălui, a lui Dumnezeu, ca să se bucure veșnic cu tine. Tu vrei, ca bărbat curajos, să disprețuiești moartea și primejdia – El vrea deja de acum să te facă moștenitor al vieții veșnice, pentru care moartea înseamnă intrarea în slavă. Ceea ce nu-ți poate da dragostea mamei tale, devotamentul tatălui tău, ceea ce nu poți găsi la nici un prieten și ceea ce nu poate fi pentru tine nici cea mai iubitoare soție, ceea ce nu poate să-ți garanteze nici cel mai sus-pus protector, în ceea ce nu te poate ajuta nici cel mai bun doctor – toate acestea le vei găsi în Isus.

Nicicând vreun conflict cu-adevărul răpus,
Și nici luptă-n care să nu-nvingă Isus;
Steagul dragostei Lui strălucește nespus,
Ceas de ceas lângă mine este Isus.

Nicicând vreo ispită ce nu fuge de El,
Și ici mâhnire nevăzută de El ,
Și nicicând o povară, Isus o preia,
Și ceas de ceas Isus are grija mea.

Nu-i nici o lacrimă, și nici durere grea,
Și nici suspin să nu-I atingă inima,
Și nu sunt primejdii, ce-I sunt străine Lui,
Ceas de ceas Dumnezeu îngrijește de copilul Lui.

Nicicând bucurie, ce El n-ar împărți,
Nicicând boală, ce El n-ar tămădui.
Ceas de ceas în plăceri sau fiind greu încercat,
Mă poartă Isus, căci Lui viața I-am dat.

Ascultă, vino, oricare-ar fi soarta ta,
Mântuitorul fericire-ți va da;
Stai sub sângele Lui ce poate mântui
Ceas de ceas – și totul bine îți va fi.

Ceas de ceas ai odihni în El pe deplin,
Puterea și viața Lui spre tine vin;
Mergi de-acum, ținând lozinca ta tot mai sus:
Toată scăparea mea e doar în Isus!

Nr. 8 Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu

Sumar

- I. Contrastul dintre concepția romană și cea creștină despre lume
- II. Matei 22,15-22
- III. Omagieri fățarnice și întrebări exagerat de subtile
- IV. Dați Cezarului ce este al Cezarului
- V. Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu
- VI. Ale cui sunt chipul și inscripția?

I

Contrastul dintre concepția romană și cea creștină despre lume

Când în 16 august, 1870, a 38-a brigadă de infanterie s-a prăbușit la Mars-la-Tour în atacul împotriva a două divizii franceze, ruinele acestor batalioane eroice au năvălit puhoi înapoi, sub focul zdrobitor al inamicului, lipsiți în mare parte de ofițerii lor. Colonelul von Cranach, ultimul ofițer călare, a condus înapoi cetele rărite, ținând în mână steagul primului său batalion. Ce spectacol de eroism în ceasul nenorocirii! Asemenea fapte de eroism expun mai bine decât vorbele Cuvântul divin: „Dați Cezarului ce este al Cezarului!”

Apoi, când colonelul von Auerswald s-a aruncat cu trei escadroane ale primului regiment de gardă de dragoni împotriva atacului infanteriei franceze și a străpuns liniile aruncătoare de foc, înfrângerea a fost evitată. A fost o clipă impresionantă când regimentul s-a adunat din nou în

spatele liniilor prusace, după atacul lui victorios. Ofițerul superior bugetar și cei trei căpitani de cavalerie erau morți; în afară de ei: 7 ofițeri, 125 de soldați și 250 de cai scoși în afara luptei. Comandantul regimentului, rănit de moarte, a predat conducerea regimentului ultimului căpitan de cavalerie supraviețuitor, cu un „Trăiască regele!” Și acest comandant de cavalerie pune în fața ochilor idealul devotamentului soldătesc: „Dați Cezarului ce este al Cezarului!”

Aici este numai o pagină deschisă a istoriei patriei noastre; câte episoade impresionante asemănătoare nu oferă istoria germană a războiului!

Pentru roman, cea mai înaltă culme a idealului moral și a virtuții omenești era exprimată în cerința: „Totul pentru patrie!” Nu exista o noțiune mai înaltă decât statul roman și nici o autoritate mai înaltă decât cerințele și legile lui. Împărăția romană, ca instituție, era reprezentarea statului printr-o persoană umană – nici o mirare că cezarii cereau pentru ei onoruri divine.

Atunci a intrat creștinismul în scenă. Evanghelia despre harul arătat în Isus a adus în lumea păgână marea mărturie: Există ceva mai presus decât patria pământească. Mai există o autoritate peste puterea cezarului. Pe scenă a pășit o Persoană mult mai presus de toate pretențiile și stăpânirile omenești: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul lumii, care a fost răstignit și a murit, care a înviat și este prezent. Voia Lui stă mai presus de cea mai înaltă voie omenească. Cuvântul Lui leagă conștiințele; mult deasupra legilor omenești este scris cuvântul: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” *Dați-I lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!* Această pretenție divină rămâne valabilă pentru orice mărturisitor al lui Isus Hristos. Nici o jertfă prea mare, nici o ocară prea adâncă; și chiar dacă ar costa pierderea familiei, a averii sau a onoarei, chiar dacă ar aduce martiriul și moartea: Isus, Mântuitorul, trebuie mărturisit și proslăvit. În El s-a arătat dragostea lui Dumnezeu pentru mântuirea unei lumi pierdute. Isus îi leagă pe oameni de Persoana Sa nu prin forța legilor pământești, ci prin puterea harului Său.

Contrastul mare dintre adevărul divin al credinței creștine și pretenția omenească a concepției statului roman trebuia să ducă la acea luptă, care a fost dusă până la capăt în prigonirile romane ale creștinilor. Creștinii prigoniți și martirizați n-au dus niciodată lipsă de ceea ce conțin cuvintele: „Dați Cezarului ce este al Cezarului!”; dar fraza următoare: „și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” conține acel adevăr divin pentru care au suferit și au murit.

Pentru roman, ultima cerință către conștiința cetățeanului se încheia cu cuvintele: „Fericirea statului este legea supremă”⁴ sau, transcris în limbajul epocii împăraților romani: „Suprema lex regis voluntas”! (Voința domnitorului este legea supremă.)

Pentru creștinul credincios, a cărui conștiință era legată de Cuvântul și voia Domnului său prezent, această frază se preschimba în cuvintele: „Suprema lex Dei voluntas” (Voia lui Dumnezeu este legea supremă). „Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”

II

Matei 22,15-22

„Atunci fariseii s-au dus și s-au sfătuit cum să-L prindă prin cuvintele Lui. Au trimis la El pe ucenicii lor împreună cu irodienii, zicând: „Învățătorule, știm că ești om al adevărului și că înveți calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să Te temi de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor. Spune-ne deci ce gândești: Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?” Dar Isus, cunoscându-le răutatea, a răspuns: „Pentru ce mă ispitiți, fățarnicilor? Arătați-Mi moneda pentru bir.” Și ei I-au adus un dinar. El i-a întrebat: „Chipul acesta și inscripția de pe el, ale cui sunt?” „Ale Cezarului”, I-au răspuns ei. Atunci El le-a zis: „Dați deci Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!” Și când L-au auzit, ei au fost uimiți, L-au lăsat și au plecat.

---

⁴ Salus rei publicae suprema lex.

III

Omagieri fățarnice și întrebări exagerat de subtile

Fiul lui Dumnezeu pășea prin mijlocul poporului Său vindecând și binecuvântând; El Se legitima în fața tuturor ochilor cu minuni și semne, ca fiind Mesia cel promis. N-ar fi trebuit să ne așteptăm pe drept ca Israel și conducătorii lui să-L omagieze cu bucurie pe Isus? Dar n-a fost așa. Fariseii s-au sfătuit cum ar putea să-L ademenească într-o cursă. Ei priveau religia poporului ca pe domeniul lor personal. Lor le-a fost foarte incomod că Domnul a făcut de rușine învățăturile și strădaniile lor omenești prin minunile lucrării Sale și prin înțelepciunea dumnezeiască a cuvintelor Sale. Ei au fost hotărâți să nu piardă nimic din onoarea lor omenească și din prestigiul lor religios. Ei s-au unit cu irodienii, adică cu oamenii de la curtea împăratului Irod Antipa, care aveau concepții de saducheii. Altfel, fariseii sobri erau dușmănoși față de curtea lui Irod, mai ales că Irod nu era din seminția lui David, ci de origine edomită. Dar pentru a-L combate pe acest rabin galileean, Isus, irodienii erau aliați folositori. Domnului I s-a pus întrebarea, dacă este drept să i se plătească bir împăratului roman. Dacă Domnul ar fi spus da, atunci L-ar fi putut învinui: Isus nu este de partea Israelului. El este de partea romanilor. Dacă ar fi spus nu, atunci ar fi putut să-L acuze în fața romanilor, că instigă la refuzul de a plăti impozit; atunci Isus ar fi fost înfierat ca rebel.

Ce inventivă este totuși inima omenească, dacă este vorba să răspundă la dragostea lui Dumnezeu cu ură amară și dușmănie vicleană! Ei nu s-au dat înapoi de la nici o răutate. Așa au început și acești vrăjmași ai lui Isus întrebarea lor vicleană, cu omagierea lingușitoare: „Învățătorule, știm că ești om al adevărului și că înveți calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să Te temi de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor.” Cine ar fi auzit aceste cuvinte, ar fi crezut că are de-a face cu oameni care voiau într-adevăr să-I slujească Domnului și să-L urmeze. Dar contrariul era cazul. Și aici este valabil: „Pentru că poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Vezi Isaia 29,13). Cât de înstrăinat a fost de Dumnezeu acest sărman Israel! Fariseii cu evlavia lor făcută de oameni, saducheii, care nu credeau în nici o înviere și irodienii, cărora religia le era absolut indiferentă, care nu căutau decât avantajul politic pentru împăratul lor fără scrupule, toți erau una în aceasta, că Isus nu trebuia să câștige nici un loc în poporul iudeu. Dar Isus, cunoscându-le răutatea, a răspuns: „Pentru ce mă ispitiți, fățarnicilor?”

Starea creștinătății de nume din zilele noastre seamănă într-o măsură înspăimântătoare cu starea lui Israel din zilele Domnului. Ce era pe atunci iudaismul pentru mulțime? O religie, care avea, într-adevăr, jertfe și ceremonii, dar nici o putere, nici o mângâiere, nici o pace. Ce-i drept, exista o ceată mică de oameni, care Îl așteptau cu adevărat pe Mesia cel promis și umblau înaintea lui Dumnezeu, ca Simeon și Ana – dar aceștia se pierdeau de tot în masa acelor care nu mai aveau decât forma exterioară a iudaismului. Nu este aceasta foarte asemănător și în creștinătatea de nume? Dacă privim la țările greco-catolice sau la cele romano-catolice sau la cele protestante, pentru marea masă, atât a celor cultivați, cât și a celor necultivați, peste tot este aceeași idee: „având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3,5).

Dumnezeu a dat totuși har, ca astăzi să fie zărită printre toate popoarele o ceată mică de creștini adevărați, care poartă această caracteristică: „Ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3,8). Da, Domnul fie laudat că și în poporul nostru german crește numărul celor care nu lasă să li se răpească giuvaerul Cuvântului lui Dumnezeu și care nu vor să tăgăduiască Numele lui Isus, Numele mai prețios decât orice al iubitului lor Domn, în fața creștinătății de nume, care este tot mai mult și mai mult despărțită de Dumnezeu. Aici nu este vorba despre vreo confesiune creștină oarecare, ci aceasta este întrebarea: aparțin și eu acelei cete mici? Cred și eu în Domnul care va veni, așa cum Simeon și Ana Îl așteptau pe Mesia promis? Domnul a spus: „Iată, Eu vin curând!” El a poruncit a lor Săi ca ei să fie asemenea robilor care Îl așteaptă pe Stăpânul lor.

Acei farisei și irodieni s-au apropiat de Domnul cu omagieri fățarnice și întrebări exagerat de subtile și cu acestea se apropie oamenii de El și în creștinătatea de nume. I se promet în juruințe solemne devotament și ascultare – dar unde sunt oamenii în viața cărora Isus este recunoscut ca Domn și Stăpân? Ce-i drept, câte unul dorește iertarea păcatelor și vrea cu adevărat să reglementeze cu Dumnezeu contul lui de datorii, dar nimeni nu vrea totuși să rupă cu lumea și cu păcatul; adevărata înnoire a vieții este respinsă sistematic. De curând, o doamnă distinsă i-a spus unui creștin credincios, care o invitase să asculte Evanghelia, că ea nu crede în Cuvântul lui Dumnezeu și a adăugat: „Este exact ca și cu rugăciunea noastră înainte de masă: ținem tare de ea ca de o datină evlavioasă, dar nu credem în ea.” Așa că în această familie, chiar și rugăciunea înainte de masă era omagiere fățarnică.

Câte întrebări batjocoritoare nu sunt puse în speranța că adevărul Bibliei ar putea fi zdruncinat prin ele! Biblia se sperie de întrebările exagerat de subtile ale oamenilor, la fel de puțin ca Domnul în fața întrebărilor fariseilor. Nu, Cuvântul lui Dumnezeu îi răspunde celui care întreabă, cu o întrebare la care el trebuie să răspundă mai întâi: Păcătoșule, unde vei fugi din fața ochilor ca para focului ai Dumnezeului sfânt, având în vedere munții vinei tale? Dacă această întrebare este reglementată cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu, atunci omul nu se mai plânge de obscuritățile și neclaritățile din Cuvântul lui Dumnezeu.

Ce limbaj deslușit vorbește acest cuvânt despre păcat, când se spune: „Dumnezeu va judeca pe desfrânați și pe cei adulteri” (Evrei 13,4), sau când este scris: „Dar cât despre fricoși, necredincioși, urăcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, - partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21,8). Dar Dumnezeu fie laudat că este scris și: *Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă și să trăiască.* (Vezi 1 Timotei 2,4 și 2 Petru 3,9).

Oricine ai fi, nu încerca să-L duci cu vorba pe Domnul slavei, cu omagieri fățarnice sau să respingi Cuvântul harului cu întrebări exagerat de subtile! Nu vei reuși; tu stai în fața Aceluia care privește până în străfundul inimii și al vieții tale. El te privește acum plin de dragoste și îndurare; nu Îl respinge! Nu omul are de pus întrebări lui Dumnezeu, ci Dumnezeu îl întreabă pe el: Unde ești? Ce ai făcut? Încotro te poartă timpul care se grăbește? Și apoi Isus îi strigă păcătosului descurajat: „*Pe cel care vine la Mine nu-l voi izgoni afară!*” (Ioan 6,37.)

Domnul folosește întrebarea vicleană: dacă este îngăduit să se plătească bir Cezarului, ca să clarifice pentru toți oamenii și pentru toate timpurile voia lui Dumnezeu în ceea ce privește obligațiile noastre pământești.

În cuvântul scurt: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” este exprimat că creștinii au îndatoriri *pământești* și *cerești*. Când apostolul Pavel a dezbătut această problemă importantă pentru credincioșii din Roma, care precis că nu aveau să se aștepte la nimic bun de la împăratul Nero, a spus: „Dați tuturor ce sunteți datori: cui datorați impozitul, dați-i impozitul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții a împlinit legea” (Romani 13,7-8). Ce limpede reiese din aceste cuvinte că Biblia privește viața terestră ca pe scena pe care creștinismul adevărat trebuie să-și găsească confirmarea. Hic Rhodus, hic salta! Dacă ești un creștin, dovedește-o în fața ochilor lumii, în fața ochilor credincioșilor, în fața ochilor lui Dumnezeu!

Tu stai după voia lui Dumnezeu acolo unde stai. Poate că hotărârile vieții de alegere a carierei, de căsătorie și așa mai departe, au fost cele care te-au adus în locul acesta, nedorit de Dumnezeu, ci au rezultat din încăpățănare omenească – aceasta poate fi așa -. Totuși, astăzi stai pe locul tău ca un administrator al lui Dumnezeu. De la un administrator nu se cere mai mult decât să fie găsit credincios (Vezi 1 Corinteni 4,2). Tu nu poți să-i faci pe oamenii și împrejurările care te înconjoară altfel decât sunt, dar poți în mijlocul lor să fii credincios Domnului; El așteaptă aceasta de la tine în modul cel mai categoric.

Când o creștină scumpă și-a sfârșit alergarea, soțul ei a vrut să scrie sub fotografia ei caracterul vieții ei cu un cuvânt biblic scurt: El a găsit acest cuvânt: „Credincioasă în toate” (1 Timotei 3,11).

Un creștin credincios are două grupuri de oameni care îi examinează viața. Un grup este format din oamenii din casa lui. Aceștia îl văd pe el și creștinismul lui în adevărata lui înfățișare. De aceea și spune lumea: Nu există om mare în fața cameristului său. Dar Dumnezeu fie laudat: în fața cameristului, chiar dacă acesta este numai o ordonanță de ofițer, și în fața celor din familie există *creștini adevărați!* Cealaltă grupă o constituie copiii lumii, oamenii necredincioși cu aceeași poziție socială, rude și cunoștințe, care examinează viața mărturisitorilor lui Isus cu lupa, ca să găsească greșelile. Mulțumim lui Dumnezeu că aceasta este așa! Este o mare binecuvântare și păzire pentru copiii lui Dumnezeu în a ști că nu numai ochiul iubitor al scumpului lor Domn se odihnește pe umblarea lor, ci și critica dură a celor care slujesc lumii și nu-L cunosc pe Isus.

Pentru apostolul Petru a fost de o mare importanță că poporul lui Dumnezeu înfrumusețează credința prin umblarea lui. „Preaiubiților, vă sfătuiesc, ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele cărnii, care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare cinstită în mijlocul neamurilor, pentru ca, în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petru 2,11-12).

Fie ca cei credincioși să fie văzuți ca o cetate pe munte, care nu poate fi ascunsă. Domnul a spus: „Voi sunteți lumina lumii. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte și să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Vezi Matei 5,14-16).

În viața credincioșilor de aici, de pe pământ, există frecvent ceea ce numim „coliziunea îndatoririlor”. Datina omenească, originea, concepția clasei sociale, adesea chiar voința directă a oamenilor pretind ici sau colo lucruri care stau în contradicție cu Cuvântul sau porunca lui Dumnezeu. Aici Domnul le-a arătat a lor Săi calea pe care trebuie să umble piciorul lor. „Dați Cezarului ce este al Cezarului” - și la fel familiei, camarazilor, tovarășilor de meserie – dați fiecăruia ce i se cuvine, fiți credincioși în orice îndatorire pământească! Dar mai presus de oameni stă Domnul atotputernic, prezent: Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu! Dați-I ce I se cuvine, în ascultare necondiționată, fără teamă de oameni; și atunci veți avea o ieșire sigură din conflictul îndatoririlor. Copiii lui Dumnezeu trebuie să umble pe „calea îngustă”, cu siguranța fericită că ochiul Domnului se odihnește asupra lor cu plăcere, iar puterea și harul Lui merg cu ei.

IV

Dați Cezarului ce este al Cezarului

Unele cotidiane și cuvântări în Reichstag, chiar unele conversații printre cei mari și printre cei de rând din jurul nostru, par să fie stăpânite de ideea că autoritatea și șefii ar exista numai ca să fie subiect de critică. Binecuvântările unei critici publice sănătoase sunt cu siguranță mari, în mod deosebit în viața modernă a statului, dar spiritul criticii înjositoare, care uită respectul față de autoritate, vine de jos.

În cartierul general al unei armate mari găsim uneori câteva persoane, care, la orice se hotărăște, caută cu dibăcie dialectică presupusele greșeli și ezitări, și prin aceasta subminează încrederea. Acești oameni, datorită predispoziției lor deosebite de caracter, își folosesc aptitudinile intelectuale permanent în direcție negativă. Cu cât mai mult timp fac lucrul acesta, cu atât mai incapabili devin să prețuiască binele și să accepte cu bucurie succesul unei decizii promițătoare. Ei agață de toate acel „da, dar...” al lor. Dacă îi așezi pe ei personal pe locul unde trebuie să facă ceva cu fapta, atunci se lasă cu eșecuri. De felul acesta sunt majoritatea acelor critici, care stabilesc ca fiind eronată orice decizie sau ordin venit de la o funcție mai înaltă sau cea mai înaltă. Fie că este vorba despre modificarea unei uniforme, o înștiințare politică sau orice

altceva – în fața criticilor acestor meșteri, pe drept numiți „cusurgiii Reichului”, nu poate să reziste nimic. Le verifici rândurile și te întrebi: Cine dintre toți aceștia, pus pe locul cel mai înalt, ar fi făcut-o mai bine? Rezultatul acestei chibzuii va fi, că vom fi profund convinși că acest „mai bun” încă mai trebuie să fie găsit. Cât motiv avem să fim recunoscători că Dumnezeu ne-a dat un asemenea domnitor! Este scris: „Ferice de tine, țară, al cărei împărat este un fiu de nobil” (Eclesiastul 10,17). Patria noastră germană stă într-un mod cu totul deosebit sub această binecuvântare; de lucrul acesta trebuie să se bucure toți cu adâncă recunoștință!

Pentru creștinii credincioși, participarea la orice fel de critică înjositoare a persoanei și a actelor de guvernare ale împăratului sunt principial excluse. Ceea ce vor ei să vadă altfel decât este, ei spun în rugăciunea sinceră a credinței lui Dumnezeu și nu oamenilor. Pe de altă parte, ei își vor păzi buzele de lingușire falsă. Există un soi de creștinism patriotic, care vorbește despre patria pământească ca despre o împărăție veșnică. Adevărații creștini știu că poporul nostru german și patria noastră, oricât de scumpe ar fi acestea inimii noastre, sunt totuși pământești și trecătoare. Dar poporul lui Dumnezeu, națiunea sfântă a creștinilor adevărați, vii, (vezi 1 Petru 2,9-10), este un popor veșnic, care trebuie să stea în mijlocul compatrioților săi pământești spre binecuvântare pentru timp și veșnicie. Domnitorul pământesc primește prin Evanghelie supuși care se roagă; patria primește cetățeni fără pretenții, smeriți, ascultători. Credinciosul stă cu inima liniștită în fața patimii partidelor politice și a luptelor sociale, el consideră autoritatea ca pe „slujitorul lui Dumnezeu” (Romani 13,4). El își cinstește superiorii pământești de dragul Domnului și se roagă pentru ei.

Împăratul nostru trebuie să fie înconjurat de un zid de rugăciuni ale credinței copiilor lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu să nu se mulțumească cu a spune superficial în rugăciune: „Doamne, binecuvântează-l pe împăratul nostru!”, ci dragostea stăruiește în vederea multelor atentate criminale ale ultimelor decenii, a păzirii de accident și primejdie, a ocrotirii sănătății, cere înțelepciune pentru orice decizie și examinare atentă la fiecare cuvânt. – Cât de necesar este lucrul acesta într-o vreme în care cuvintele domnitorilor sunt fără zăbavă telegrafiate pe tot pământul, tipărite în ziare și exploatate de fiecare partid în sensul lui! De câte ori nu se petrece aceasta ca să se submineze prestigiul coroanei și să se înjosească persoana suveranului! Este de temut că mulți creștini sunt neloiali în această obligație sfântă a mijlocirii credinței. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Vă îndemn deci înainte de toate să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt așezați în poziții înalte, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavvia și demnitatea” (1 Timotei 2,1-2).

La întrebarea: „Ce să-i dea un creștin credincios împăratului?” se poate răspunde așa: venerație, mijlocirea credinței, loialitate devotată, orice sacrificiu de avere și sânge, ascultare supusă în toate lucrurile pe care Cuvântul lui Dumnezeu le așează sub puterea și responsabilitatea autorității pământești.

Dar odată cu aceasta nu este epuizată semnificația cuvântului: „Dați Cezarului ce este al Cezarului!” Mult peste aceasta este exprimat aici marele principiu, că profesiei pământești și îndeplinirii devotate a datoriei trebuie să le fie aduse toată puterea și dăruirea, ca Domnul Isus să fie onorat prin viața mărturisitorilor Lui. *Unui creștin i se potrivește în meseria lui pământească rezultate de prima clasă.* Aceasta este de o însemnătate deosebită în profesia de soldat, unde fiecare stă cu realizarea lui în fața ochilor tuturor tovarășilor de profesie. Este foarte dureros pentru onoarea Domnului dacă unul dintre mărturisitorii Lui este dojenit pentru randament de proastă calitate în meserie. Rugăciunea poate să înlocuiască tot așa de puțin lipsa în munca devotată, ca și lipsa de punctualitate. Dacă am ieșit din locuință cu cinci minute mai târziu, doar nu-L putem ruga pe Domnul: „Doamne, fă să ajung la timp!”. Altfel ajungem pe calea acelei bucătărese, chipurile credincioasă, care a lăsat să se ardă supa și L-a rugat pe Domnul să facă să le placă totuși stăpânilor supa. Firește că binecuvântarea lui Dumnezeu este mai mult decât cele mai bune eforturi ale noastre, dar condiția prealabilă a binecuvântării este totuși aceasta, că cel credincios, atât cât atârnă de el, să fie loial. Bunătatea lui Dumnezeu trebuie să acopere multe din

omisiunile noastre și o face; dar Dumnezeu nu intervine în slujba a lor Săi binecuvântând, dacă ei duc lipsă de devotament, lipsă de a depune tot efortul, lipsă de pregătire atentă sau de energia voinței, pe care le cere munca meseriei. „Dați Cezarului ce este al Cezarului!”

Cât timp un soldat stă la locul lui, fără să-L cunoască pe Isus, este suficient să facă ceea ce este poruncit; dincolo de aceasta el face atât cât cere ambiția personală. În rest, el folosește atâtea ore pentru distracția lui, câte îi rămân libere pentru aceasta. Dar dacă același om se întoarce la Isus, atunci pe treaba aceasta cade o lumină nouă: „Ce vrea Domnul? Mai am îndatoriri pe care pot să le îndeplinesc spre onoarea Lui?” Întrebarea: „Ce îi revine pentru datoria profesională” s-a modificat, căci el nu mai trebuie să dea socoteală doar unui superior omenesc, ci Domnul Însuși este Cel care poruncește: „Dați Cezarului ce este al Cezarului!” Tot așa și alte întrebări: „Să cer concediu? Când? Cât? Unde?” Toate acestea, un creștin adevărat le prezintă întâi Domnului său, căci el dorește să facă ceea ce este spre onoarea Domnului.

Noi avem datorii de dragoste, de mijlocire față de familia noastră. Părinții unui credincios pot cu atât mai mult să se aștepte că fiul lor nu omite nici o atenție, nici o dovadă de dragoste, că scrie des și amănunțit, că se descurcă cu banii, că în problemele importante cere sfatul părinților - „Dați Cezarului ce este al Cezarului!” Acest principiu dumnezeiesc are o mare însemnătate în privința tatălui, a mamei, a familiei.

La fel și în fața camarazilor. Un credincios nu se vede adunat întâmplător în același loc cu camarazii și cu tovarășii de profesie. El are îndatoriri, date de Dumnezeu, față de fiecare în parte, să-l avertizeze pe cel ușuratic, să-l mângâie pe cel trist, să-i arate dragoste și atenție celui care nu vrea să se intereseze de el.

În garnizoana Fr., lazaretul garnizoanei era pe vremuri situat foarte departe. Cazinoul de acolo era frecventat de către un tânăr ofițer comandant, pe care camarazii lui îl batjocoreau din cauza mărturisirii sale pentru Isus și din cauza rugăciunii zilnice la masă, făcută pe față, cu toate că ei trebuiau să-i recunoască destoinicia în serviciu. Acesta îl vizita în orele lui libere de după-amiază și de seară pe locotenentul Gr. P., grav bolnav. Nimeni dintre ceilalți nu găsea timp pentru asemenea vizite. Când bolnavul s-a însănătoșit, camarazii lui au fost făcuți de rușine, căci au auzit ce făcuse mărturisitorul lui Isus, cu toate că el nici măcar nu făcea parte din corpul lui ofițeresc. Batjocura lor a fost dezarmată.

Locotenentul v. W. se dăduse tare la morfină. În corpul ofițeresc s-a vorbit mult despre aceasta, cu atât mai mult cu cât v. W. era în același timp tare în primejdie să-și risipească mica avere prin cheltuieli ușuratic. În acel corp ofițeresc era un camarad mai în vârstă, care îl cunoștea pe Domnul. El l-a rugat pe v. W. pentru o discuție între patru ochi. Dumnezeu a binecuvântat-o astfel, încât v. W. și-a predat încă în aceeași seară tot arsenalul de injecții cu morfină și proviziile de morfină aceluia a cărui dragoste a recunoscut-o. Într-adevăr, a fost o mare cotitură spre bine în această viață; v. W. a fost păstrat în serviciu timp de mulți ani.

Un creștin credincios caută „binele cetății lui” (Ieremia 29,7). Aici intră și să nu se spună pe la spate nimic dezavantajos, care nu se poate sau nu se vrea să fie spus mai înainte în față. Că datorăm lucrul acesta unui camarad, aceasta o recunoaște teoretic și orice om de lume decent. Dar față de nici o considerație a așa-zisei „decente” nu se greșește atât de des și de greu ca față de aceasta. N-ar trebui ca adevărații creștini să fie loiali în acest punct?

Dați Cezarului ce este al Cezarului, dați camarazilor ceea ce ei au voie să ceară de la un creștin adevărat, după legea dumnezeiască: dragoste, mijlocire, avertisment, ajutor material. Este cu siguranță fundamental greșit dacă creștinii credincioși se lasă împinși să plătească datoriile oamenilor ușuratici ai lumii și să le pună în mână mijloacele ca ei să-și continue viața materială, fără scrupule, adesea plină de păcate. În fața unor asemenea cereri greșite, un credincios trebuie să răspundă cu claritate: Departe de mine ca eu să-ți subvenționez nechibzuința!

Un credincios i-a dat unui camarad tânăr, care avea datorii, o sumă cam de 100 de mărci, ca să plătească o datorie urgentă. Primitorul a folosit imediat suma pentru o călătorie la o firmă de vinuri, la Mosel. A fost această subvenționare înțeleaptă sau spre binecuvântare? Un credincios

nu este decât administrator al banilor săi; el trebuie să-i folosească așa cum vrea proprietarul, Domnul.

După gândurile lui Dumnezeu, un creștin adevărat trebuie să stea mereu spre binecuvântare în mijlocul mediului său pământesc. Pe când Pavel era în drum spre Roma, ca deținut în lanțuri, a avut parte de o furtună cumplită pe Marea Mediterană. Pe când aceasta dura deja de aproape 14 zile, Dumnezeu i-a trimis lui Pavel printr-un înger mesajul: „Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei care merg cu corabia împreună cu tine.” Erau 276 de soldați pe corabie și toți aceștia au fost păstrați în viață în naufragiul de la insula Malta (Vezi Faptele Apostolilor 27,9-44). Acest singur credincios de pe corabie a fost motivul păzirii pentru toți ceilalți. Aici ne facem o idee despre cum Dumnezeu, de dragul unui credincios, în ascultarea rugăciunilor sale, poate să binecuvânteze: o casă, o familie, un corp ofițeresc, un corp de trupe, o corabie.

„Dați Cezarului ce este al Cezarului!” Noi, care mărturisim că suntem ucenici ai lui Isus, să purtăm de grijă ca să fim pe pământ spre binecuvântarea aceluia în mijlocul cărora trăim. Atunci vom face cinste și Domnului, care în înțelepciunea Lui ne-a așezat la locul nostru ca martori ai Lui.

V

Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!

În fața omului, Dumnezeu este mereu marele Dătător; înainte ca Dumnezeu să ceară ceva de la tine, El a dat lucrul cel mai prețios pe care L-a avut, pe preaiubitul Său Fiul, la judecată și la moarte. El Și-a arătat dragostea nu după vrednicia noastră, ci pentru că El este dragoste. „În aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10). Privirea la crucea de pe Golgota ne dezvăluie minunata realitate că Domnul ne-a iubit pe când noi eram păcătoși. Această dragoste înmoaie inima dură.

Așa s-a prăbușit odinioară Zinzendorf în fața întrebării pe care i-a adresat-o Hristosul răstignit: „Aceasta am făcut Eu pentru tine; ce faci tu pentru Mine?” Oricât de înmiiit de diferită ar fi povestea convertirii și a nașterii din nou a credincioșilor, oricât de felurite ar fi influențele pregătitoare și ultimele evenimente decisive - în efectul final, la toți creștinii nou-născuți se ajunge la aceasta: păcătosul biruit de har Îl omagiază pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lui. Abia atunci poate un om să înțeleagă cuvântul: „Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”

Citești tu aceste pagini ca un creștin născut din nou? Poți să spui ca acel orb din naștere: „Eu una știu: că eram orb și acum văd” (Ioan 9,25)? Nu este vorba dacă ai fost crescut evlavios, dacă faci parte dintre oamenii religioși; nu este vorba nici de măsura în care ai un sentiment de adâncă vinovăție și o dorință fierbinte după iertare pentru păcatelor pe care le-ai lăsat în urmă, cu toate că aceasta din urmă este extrem de importantă. Nu, aceasta este întrebarea: dacă în viața ta ai trăit un mare eveniment: o realitate a veșniciei, prin care ai ajuns la siguranța că Isus a venit pentru tine din cer și a murit pentru tine pe cruce, ca păcatele tale să fie șterse și inima ta să găsească pace?

Un creștin adevărat L-a simțit pe Isus cel înviat ca pe o Persoană sfântă, nevăzută, prezentă alături de el. Fiul lui Dumnezeu a pășit pe calea vieții sale. Privirea credinței la lucrarea săvârșită pe Golgota i-a dat păcătosului vinovat o iertare și o împăcare veșnic valabile. El a primit *siguranța* harului lui Dumnezeu, *siguranța* înfierii. El poate acum să-I spună Dumnezeului veșnic: Ava, Tată! și mărturisește cu mulțumire smerită: Am găsit pacea! El mărturisește în privința crucii: Pedepsa care îmi dă pacea era peste El și prin rănile Lui sunt vindecate” (Vezi Isaia 53,5). Acest lucru trăit în interior se arată și în afară. Păcătosul iertat o rupe cu orice păcat cunoscut, cu slujirea lumii și cu egoismul. Isus devine stăpân în viață, în casă, stăpân peste toate relațiile vieții. „Cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” Cel mai mare eveniment pe care un om îl poate trăi pe drumul lui pământesc este fie în urma sa, fie încă nu a devenit cu adevărat

„un creștin”. Poți să fii „creștinesc”, dar ca să devii „un creștin”, trebuie ca inima ta să-L fi văzut pe Isus ca Mântuitor al tău; atunci poți să spui: Am fost pierdut, sunt mântuit; am fost un copil al lumii, sunt un copil al lui Dumnezeu.

Un creștin adevărat dorește să-I „dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” și să facă voia lui Dumnezeu, așa cum ne este ea făcută cunoscut în Biblie. Lumea ne spune din toate părțile: Este imposibil să trăiești în această viață pământească după Biblie, ca un creștin. Aceasta n-o spune numai ofițerul, ci la fel de bine subofițerul și soldatul din cazarmă. Întrebă un negustor sau un meșteșugar, întreabă un student, un doctor sau un diplomat – toți îți vor spune: este imposibil! Cum să fie posibil să trăiești după Cuvântul lui Dumnezeu într-o lume a minciunii și să fii în toate drept? Aceasta n-o poate face omul din fire, dar de îndată ce omul, apucat de mâna harului lui Dumnezeu, a intrat în viața nouă și trăiește pentru Isus, atunci o poate face. Atunci Isus îi dă putere și face pentru picioarele lui un drum pe care poate să umble ca un creștin, în ciuda tuturor imposibilităților aparente. Acum poate să-I dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.

Noțiunile despre creștinism sunt complet încâlcite în creștinătatea de nume. Este greu să-i clarifici unui om despre ce este vorba în creștinism. Este vorba despre a-i elibera pe oameni de povară, de blestemul și de lanțul păcatului, de a aduce conștiința la odihnă și de a-i aduce inimii siguranța harului lui Dumnezeu. Acestea lipsesc oamenilor care trăiesc în lume și pentru lume și de aceea nu sunt fericiți și liniștiți. Este acesta cazul tău? Fii sincer și recunoaște că te apasă un „ceva” nesigur și că-ți lipsește un „ceva” incert în ciuda unor succese exterioare. Tu simți aceasta din timp în timp în ciuda acestei goane nebune interminabile de serviciu, de sociabilitate, de distracție, ba chiar o simți tot mai îndelung, tot mai mult. Fie că miniștrii și generalii își deschid saloanele pentru sociabilitate strălucitoare, sau că alți muritori calcă în aceste saloane ca musafiri, fie că oamenii își fac excursia de vară în Italia sau în Norvegia, fie că cineva își construiește o vilă nouă sau un grajd pentru vaci pe moșia lui, de mult plănuit, fie că în sfârșit avansăm și pentru prima dată ne admirăm singuri în noile trese sau ne dotăm odaia cu mobilă nouă sau orice altceva ar fi – în toate aceste lucruri pământești inima nu ajunge la odihnă. Dar dacă apoi speranțele se zdrobesc, dacă vin dezamăgiri, sărăcie, sau dacă moartea îi ia omului de lângă el ce are mai scump, atunci vine în sfârșit o clipă când te oprești și spui: Pentru ce trăiesc? Încotro merg? Este har dacă omul, în mijlocul acestui torent de deșertăciuni, ajunge într-adevăr cu seriozitate la această întrebare. Este primul început de trezire.

Un conte din Bruxelles a făcut de curând această experiență. El și-a pierdut toată averea din cauza unui trișor; stătea cu soția lui în toiul vieții săraci lipiți pământului. Astfel a ajuns la întrebarea: Încotro duce drumul meu? Acest bărbat, care atâta vreme cât a fost bogat n-ar fi venit niciodată la Isus, s-a lăsat acum luat de mână de către credincioși, ca să găsească la Domnul iertarea întregii vini, pace și nădejde și o fericire nezdruncinată. În asemenea timpuri grave omului i se aduce aminte de ceva ce a uitat; el observă că mai are un însoțitor, care până acum a fost tăcut și care acum începe să vorbească: *păcatul, vina vieții sale*. Se trezesc amintirile din zilele care au trecut; conștiința începe să vorbească un limbaj ciudat despre lucruri și persoane de mult trecute. Ce musafiri incomozi!

Într-o casă veche a fost odată omorâtă o fată tânără; rudele au pus să se picteze tabloul în mărime naturală a celei ucise în antreul casei. Casa a ajuns pe alte mâini; Tabloul era straniu pentru noul proprietar. El a pus să se zugrăvească peste el și să se picteze altul deasupra. Dar o vreme după aceea vechea imagine a ieșit din nou la iveală, tot mai limpede, tot mai deslușit; culorile aplicate n-au putut s-o acopere. Au încercat încă o dată să zugrăvească peste ea – dar zadarnic; vechea figură se arăta iar. Așa pățesc nenumărați oameni cu amintirea păcatelor lor. Ei doresc să picteze altceva deasupra, dar nu durează mult, că amintirea a ceea ce s-a petrecut odinioară în casa vieții lor iese din nou la iveală. Cu băutul și distracția, cu cititul cărților sau cu muncitul, cu tot felul de planuri și afaceri nu poți să-ți ștergi păcatele trecute – nu scapi de ele, se vor ivi iar.

Există un singur mijloc ca să-ți înlături păcatele și să-ți aduci conștiința la odihnă: trebuie să vii la Isus, să-ți mărturisești păcatele cinstit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, să-L omagiezi pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu, să apuci crezând împăcarea prin sângele Lui! Atunci, dar numai atunci ți se va lua vina, povara coboară de pe conștiința ta, viața ta va fi vindecată de blestemul păcatului.

Pe conștiința unor oameni aparent veseli stau pietre grele. Da, omul s-a căsătorit, cu orice preț potrivit stării sociale. Ce plăcută era această soție și ce confortabilă dotarea tinerei gospodării! Dar în fundal, undeva, stătea o altă figură, față de care omul a păcătuit grav cândva; poate undeva creștea un copil care nu-și cunoștea tatăl. Acestea ar trebui uitate, totuși nu se poate. Și piatra devine tot mai grea cu trecerea anilor. Ah, și ea nu este singura care apasă acolo! Unde este tămăduirea? Unde este pacea? Simți că nu ai voie să apari astfel înaintea lui Dumnezeu, iar anii nu dreg paguba; și virtutea, și bunătatea, și pomenile n-o vindecă, nici chiar evlavia, nici chiar intențiile.

Dragul meu prieten, paguba ta n-o poate vindeca decât Isus, Cel răstignit. Încredințează-te Lui!

El ți-aude suspinul sufletului
Și-al inimii plâns dureros;
Și ce nu poți spune nimănui,
Lui poți să-I spui chiar curajos.

Există ajutor și vindecare și pentru tine, vindecare pentru toată paguba vieții tale. Isus are pentru tine o reînnoire a vieții. Vrei? Ei, bine! Dă-I lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu! Dă-I inima ta, voința ta! Spune-I Domnului că te abandonezi lipsit de voință în mâinile Lui și că Îi predai tot ce ești, ce ai și ce poți. Atunci vei găsi pace pentru inima ta – dar vei găsi și punerea la încercare în lupta pământească.

Majoritatea oamenilor consideră creștinismul numai ca pe o religie, de care fiecare face uz așa de mult sau așa de puțin cât dorește inima și cât cer sau permit relațiile exterioare. Cine stă astfel, acela nu găsește pe drumul lui nici un fel de luptă. Nimeni nu-l oprește să-L cheme pe Dumnezeu în nevoia lui, să ceară de la harul lui Dumnezeu ocrotire, ajutor și reușită, sau să agațe în locuința lui, consolator, versete biblice. Se poate ține, după buna datină părintească, chiar și rugăciunea la masă, chiar oră de închinare în casă se poate ține, fără a ajunge în dezacord cu anturajele. Lupta începe abia acolo, unde trecem de la vorbe la fapte, de la formă la realitatea vieții, unde ne despărțim de obiceiul, de distracțiile, de concepțiile de viață și de pretențiile lumii, unde lăsăm să devină practică deosebirea dintre copiii lumii, care umblă după obiceiul strămoșilor, și copiii lui Dumnezeu, care au fost salvați din lume prin harul și sângele lui Isus. A ține tare de forma și datina creștine nu numai că este permis, nu, lumea chiar va recunoaște seriozitatea plină de caracter a unui om evlavios și a casei sale. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât oamenii cu judecată încep să înțeleagă că poporul nostru este dus la pierzare prin desprinderea de creștinism. De aceea se are în vedere ora de religie a copiilor de la școală, se promovează odihna de duminică prin legi corespunzătoare. Se pedepsește defăimarea lui Dumnezeu și sperjurul și se fac eforturi în orice fel pentru a se conserva caracterul creștin al vieții poporului. Oricât de binecuvântate ar fi dispozițiile pentru binele poporului și ale statului, în aceste lucruri totuși nu stă împlinirea cuvântului: „Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”

Ilie, prorocul, a pășit în fața lui Israel cu întrebarea: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă DOMNUL este Dumnezeu, urmați-L; și dacă este Baal, urmați-l!” El cerea în Numele lui Dumnezeu *ruperea cu lumea și cu idolatria*. El cerea predarea inimilor DOMNULUI, curățarea vieții și a caselor; DOMNUL trebuia să ajungă la dreptul Lui deplin; poporul lui Dumnezeu trebuia să stea ca un popor sfânt în mijlocul națiunilor.

Aceeași cerere o așează Domnul și astăzi în mijlocul creștinătății de nume. Dacă vrei cu adevărat să-I dai lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, atunci se va ajunge și trebuie să se ajungă la o ruptură cu trecutul tău. Domnul spune: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Marcu 8,34). Nu este vorba despre forme și vorbe, ci despre realitatea vieții practice, când Isus cere de la tine să-ți renegi „eul tău” și să așezi sfânta Lui voie în locul propriei tale voințe. El vrea să spună într-adevăr că tu trebuie să mergi pe calea cea îngustă, despărțit de felul lumii, că trebuie să pui Cuvântul lui Dumnezeu mai presus de pretențiile lumii. Domnul o ia în serios când așteaptă de la ai Săi ca ei să stea pe toată calea vieții lor, în mijlocul familiei, a clasei lor sociale și a tovarășilor lor de profesie, ca martori ai lui Isus. A cerut prea mult Mântuitorul, care a părăsit slava cerului și a ales crucea ca să te răscumpere pe tine?

Citim în relatările misionarilor, cum păgâni convertiți, înainte ca ei să fie recunoscuți drept creștini adevărați, trebuie să rupă cu idolatria, cu poligamia, cu fumatul de opiu, poate cu canibalismul; și cum asemenea creștini sunt apoi surghiuniți din mijlocul poporului lor păgân, a familiei lor, sunt prigoniți, jefuiți, maltratați, ba chiar prinși, torturați și omorâți. – Noi nu găsim lucrul acesta surprinzător. Se știe că întoarcerea din lume și de la idolatrie la Isus a adus cu sine în mod necesar o asemenea ruptură pentru acești oameni negri, galbeni, oacheși. Acești oameni n-au vrut să se sustragă legilor cetățenești, nici să evite impozitele sau ascultarea sau respectul față de autoritatea pământească, ei n-au vrut să se sustragă de la muncă și de la hrănirea familiei lor, nu, ei voiau să dea Cezarului ce este al Cezarului; dar când au vrut să-I dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, când Isus Și-a pus mâna pe viața lor, iar ei au mărturisit Numele care este mai presus de orice Nume, atunci s-au văzut dintr-odată însingurați, înstrăinați, scoși afară.

De ce vrem, în creștinătatea de nume, să facem lată calea îngustă și poarta strâmtă s-o facem largă? Există un singur creștinism pentru toți oamenii, pentru cei mari și cei mici ai acestui pământ; Dumnezeu nu recunoaște nici o formă atenuată. Domnul rămâne pe poziție în cererea Lui: *Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!* Isus a plătit pentru tine același preț pe crucea de pe Golgota, ca pentru cel mai pierdut păgân sau canibal. El cere de la tine ca și de la acela, dacă mărturisești că ești într-adevăr mântuit și scump răscumpărat cu sângele Mielului lui Dumnezeu, să treci de partea Lui cu inima neîmpărțită, ca să-L mărturisești în fața tuturor oamenilor pe Isus, ca pe Acela care te-a iubit întâi, căruia Îi aparții, căruia Îi datorezi totul, de care nu vrei să te lași și de la care nu vrei să te abați, fie ce-o fi!

Această cântare va fi cântată în curând:

Trupul de vor să ni-l ia,
Averea, onoarea, copiii, soția,
Lasă-i să le ia,
Câștig nu vor avea.
Împărăția lui Dumnezeu trebuie să ne rămână

Va fi valabil? Vrei să stai de partea lui Isus, purtându-I crucea, semnul ocării și al respingerii?

O calfă de tipograf, credincios, și-a pierdut locul de muncă și pâinea pentru că a refuzat, ca mărturisitor al lui Isus, să se alăture Uniunii Social-Democrate. El a fost dat afară și drept urmare n-a mai găsit de lucru nici în alte orașe, până când Dumnezeu i l-a dăruit, ca urmare a rugăciunii sale, într-o instituție creștină. Un zidar și-a pierdut locul de muncă și pâinea pentru că a refuzat în timpul pauzei de muncă să lase să circule sticla de țuică împreună cu ceilalți și să participe la discuțiile lor nelegiuite. Astfel am putea să cităm multe exemple, cum adesea o mărturie devotată pentru Isus îi costă pe credincioșii stării sociale de jos sacrificii mari și încercări adânci. Oare de ce pare ceva surprinzător pentru un credincios din clasele sociale mai înalte, când creștinismul lui trebuie să coste sacrificii?

Domnul vrea să fie proslăvit prin mărturisitori din toate stările sociale. Mulțumim lui Dumnezeu că în poporul nostru sunt văzuți creștini care I-au dat Lui inima și viața; firește că sunt numai puțini. În ciuda spiritului antihristic foarte eficace, nu este lipsă de asemenea oameni, care cu tot devotamentul vor să dea Cezarului și patriei ce este al Cezarului. Dar ce mic este numărul acelor care au recunoscut sclipirea superficială a unui creștinism de nume în lipsa lui de valoare și care vor într-adevăr să-I dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu! Ce dorește Dumnezeu? Un creștinism viu, mărturisit cu viața.

VI Ale cui sunt chipul și inscripția?

Când Domnul a pus să I se dea acea monedă și a pus întrebarea: „Ale cui sunt chipul și inscripția?”, n-au fost posibile nici îndoiala, nici eschivarea; moneda purta chipul și întipărirea împăratului roman. Ea nu fusese tipărită pentru Dumnezeu.

Și viața ta poartă o întipărire, chipul stăpânului căruia îi slujești, căruia îi aparții, fie o întipărire pământească, fie una cerească, ori chipul lui Isus, ori al stăpânului acestei lumi. Este o întrebare de o însemnătate veșnică, dacă Domnul te întreabă în privința propriei tale vieți: „Ale cui sunt chipul și inscripția?”

Pe vremuri era datină să se scrie pe monedă, în jurul chipului domnitorului: „Dei gratia” (prin harul lui Dumnezeu). Fie ca viața ta să poarte așa de deslușit, așa neștersă întipărirea Împăratului ceresc, încât lumea să citească pe viața ta: Această viață este modelată de Dumnezeu; ea poartă pecetea harului lui Dumnezeu.

Viața unui om seamănă cu cea a unei monede, care trece prin multe mâini și a cărei valoare este examinată de mulți ochi. Îndată ce apar îndoieli în autenticitatea unei monede, în reputația metalului nobile, ea este adusă la bijutier sau la monetărie. Dacă aici este admisă autenticitatea, orice îndoială este înlăturată. Este la tine orice îndoială înlăturată despre aceasta, dacă viața ta poartă amprenta lui Isus, influența harului? Ți-a dat Dumnezeu ție, prin Duhul Său cel Sfânt, siguranța înfierii lui Dumnezeu? Ar fi fatal dacă te-ai înșela în privința autenticității monedei tale. La tronul veșniciei vei auzi: „V-ați înșelat cu prețul sufletelor voastre!” Din nefericire, acesta este cazul celor mai mulți oameni din creștinătatea de nume.

Dar la tine să nu fie! Dacă până acum ai purtat în viața ta amprenta lumii, dacă ai trăit pentru tine personal, pentru propria ta onoare sau pentru slujirea păcatului, atunci vino la Isus așa cum ești! Adu-I lui anii tăi pierduți și vina ta, cere har și El va reînnoi viața ta prin puterea sângelui și a harului Său. Dacă apoi Domnul Însuși recunoaște ca autentic creștinismul tău, atunci oamenii vor recunoaște chipul Său întipărit pe viața ta. Oricum ai fi, bogat sau sărac, fie că ești bătrân sau tânăr – lumea trebuie să te cunoască pe tine ca pe un martor răscumpărat cu sângele lui Isus. Un asemenea om este pregătit să moară cu bucurie pentru împărat și patrie – dați Cezarului ce este al Cezarului – dar viața lui poartă totuși o cu totul altă pecete decât viața unui om din lume, care este un patriot devotat.

Un creștin adevărat spune: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,8). El are zilnic timp să aibă cu Domnul relație în rugăciune, pentru el nu este o datorie împovăraătoare, ci o bucurie să citească și să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. El se știe una cu copiii lui Dumnezeu și mărturisește această unitate în fața lumii. El îndeplinește toate îndatoririle pământești cu dorința să facă cinste Domnului său. El își verifică planurile și deciziile, dacă sunt după voia lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu, în care umblă, îl face smerit, dar și vesel și puternic. El stă departe de orice conversație în care Domnul și Cuvântul lui Dumnezeu sunt disprețuiți. El umblă în castitate și adevăr, Îl iubește pe Dumnezeu mai mult decât pe toți oamenii și lucrurile și Îl mărturisește în fața copiilor lumii pe Isus, Domnul lui iubit.

Ei, bine! Ale cui sunt chipul și inscripția din viața ta?

O, Isuse, Numele-ți rămână
În fond întipărit profund!
Dulcea-Ți dragoste, Isus, stăpână,
Săpată-n inimă și-n gând!
În cuvânt, în faptă și-n orice stare
Doar Isus să aibă valoare!

Nr. 9 În castelul Sanssouci

De curând, Majestatea Sa, împăratul, a pus să se amplaseze o statuie de marmură de o frumusețe aparte în castelul Sanssouci, în camera mortuară a lui Frederic cel Mare. Artistul l-a reprezentat pe împărat așa cum stătea în fotoliu, murind.

În 17 august, 1786, Frederic cel Mare și-a dat ultima suflare în una dintre nișele adânci de fereastră ale acelei camere, din care privirea trecea peste terasă, în parcul castelului. Statuia din acest loc al împăratului muribund, are asupra privitorului efectul unei predici despre cuvântul: „Căci orice făptură este ca iarba și toată slava ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut” (1 Petru 1,24). Aici, moartea și-a pus amprenta pe aceeași față, din care odinioară ochii domnitorului, mari, albaștri, plini de foc și putere au privit peste câmpurile victorioase de la Roßbach și Leuthen. Au trecut în zbor cei 46 de ani cu multă muncă și încununați de glorie ai guvernării. Departe de eroul muribund sunt prietenii din plăcerea tinereții, generalii loiali și geniile renumite, care au fost odinioară, în Sanssouci, musafiri veseli ai împăratului. Toate acestea s-au dus; aici șade un bătrân singuratic. Mâna dreaptă, ridicată, se întinde ca și când ar vrea, deoarece în fața ochilor totul se scufundă, să apuce ceva durabil din viața care dispărea. Ce trist vorbește această făptură exilată în fotoliu despre aceea, că și oamenii cei mai mari ai pământului trebuie să urmeze atotbiruitoarea moarte, pentru a păși pe celălalt tărâm prin poarta întunecată a veșniciei, în care puterea pământească a împăratului nu poate să ajungă. Artistul i-a reprezentat și pe cei doi ogari mici devotați, cum se lipeau de picioarele împăratului muribund. Ah, ei n-au putut să-i înlocuiască ceea ce le-a lipsit anilor posomorâți și singuratici ai bătrâneții lui, privind dragostea și bucuria. Se pare că aceasta se poate citi și pe fața împăratului. Aici sunt trăsături care spun că în viața acestui erou încununat cu glorie a lipsit raza dragostei, singura care poate face fericită inima oamenilor.

Afară, deasupra mijlocului frontispiciului castelului, Frederic a pus să se aplice cu litere de aur: Sanssouci. Dar înăuntru, în camera mortuară, este o altă inscripție, scrisă de mâna lui Dumnezeu pe viața oamenilor și pe toată gloria oamenilor: „*Țărână ești și în țărână te vei întoarce.*” (Geneza 3,19.)

Aici este vorba despre una dintre cele mai mari personalități, despre împăratul care n-a vrut să fie nimic, decât primul slujitor al statului, care și-a mistuit viața în muncă pentru poporul lui și în fața ochilor lumii și-a îndeplinit planul mândru: să gândească, să trăiască și să moară ca un împărat.

El n-a fost un ucenic al lui Isus – el se numea „filozoful de la Sanssouci”. Ca bărbat onorabil refuza să pară altceva decât era. Acestui lucru i-a corespuns și sfârșitul lui. Ce a fost în inima lui în fața morții, numai Dumnezeu știe. Pentru știința omenească, marele împărat a murit cu eroismul resemnării, el nu s-a temut să moară, dar nu avea nici o nădejde.

Artistul a reprezentat aceasta cu măiestrie, impresionant. Cu atât mai profund este efectul asupra unui privitor, care intră în camera mortuară cu venerație patriotică în inimă pentru marele împărat al Prusiei. Ce sunt toată: mărirea, strălucirea, gloria pământului, dacă un om trebuie să plece în veșnicie fără să-L cunoască pe Isus, fără să aibă viața veșnică prin harul și sângele Mielului lui Dumnezeu!

Vântul poartă de departe, peste acoperișurile și grădinile orașului Potsdam, ceas de ceas, melodiile corale ale celestei din biserica garnizoanei. Jos, în biserică, în bolta îngustă, mică, în spatele amvonului, lângă sarcofagul simplu, de marmură, al împăratului-soldat, Frederic Wilhelm I, stă un alt sicriu, cioplit numai din scânduri negre, fără nici un ornament, fără nici o inscripție, - este sicriul lui Frederic cel Mare. El personal a poruncit așa. În porticurile înalte ale bisericii, sutele de steaguri cucerite povestesc despre toate acele victorii de pe câmpurile de luptă aproape nenumărate, prin care a fost clădită măreția patriei noastre pământești. Dar sicriul celui mai mare biruitor prusac, în bolta joasă, vorbește despre vremelnicia întregii străluciri pământești și adresează cu putere întrebarea privitorului tăcut: Tu, făptură omenească, ce-ți rămâne ție când vei părăsi arena luptei și a slujirii? Și tu vei pași peste acea marcă a graniței, care desparte timpul și veșnicia, vei părăsi ce ai avut și ce ai fost aici – ce-ți rămâne atunci? Poți tu să strigi de bucurie: Mie îmi rămâne Isus al meu! Mie îmi rămâne cununa mea veșnică! Mie îmi rămâne partea mea de moștenire din casa Tatălui, căci eu sunt copil și moștenitor acolo sus unde nici o moarte nu frânge bucuria veșnică!?

Tu n-ai fost născut pentru o cunună pământească, cuvintele și deciziile tale nu-i mișcă, așa ca cele ale marelui împărat, pe domnitorii Europei și popoarele. Tu nu poți să produci prosperitate și înflorire la orașe și la sate ca acel domnitor, a cărui activitate grijulie a fost mai mare pe timp de pace decât în atacurile războiului, care a preschimbat mlaștini întinse în pământ roditor, care a dat poporului său o legislație nouă și experimentată, care s-a îngrijit de instrucția tineretului ca nimeni altul înaintea lui. Tu nu faci parte dintre oamenii sus-puși și personalitățile pământului, și totuși Dumnezeu te-a așezat în locul potrivit, ca să câștigi în timpul acesta grăbit o cunună veșnică. Dacă o vrei, atunci dedică-te lui Isus, Prințului vieții, dă-I inima ta, adu-I vina ta și atunci vei putea, spălat cu sângele Mielului, să trăiești o viață al cărei rod rămâne veșnic.

Acolo, la sicriul marelui împărat, spiritul omenesc aude câte ceva despre freamătul curentului timpului, care îi poartă pe oameni, atât de tăcut și totuși atât de irezistibil de puternic, spre marele ocean al veșniciei. În acest curent plutesc dărâmurile imperiilor sfărâmate ale pământului, ruinele gloriei omenești dispărute. Fie că ochiul se fixează pe ruinele Ninivei, pe dărâmurile Babilonului, pe piramidele Egiptului sau aici, pe sicriul simplu al celui mai mare dintre domnitorii de sânge și viță germană – peste valurile acestei scurgeri a vremii, peste cărțile istoriografiei omenești și peste monumentele cu care patria își cinstește binefăcătorii, domnitorii și eroii, va dăinui inscripția: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce!” De acest cuvânt, pronunțat de Dumnezeu veșnic în ziua căderii în păcat, încă n-a îndrăznit să se apropie nici o critică a Bibliei sau vreo filozofie a oamenilor. În fața acestui cuvânt se pleacă toată lumea. Și lui Moise, omul lui Dumnezeu, toți îi dau dreptate atunci când îi spune Dumnezeului veșnic: „Tu îl întorci pe om în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!” Pentru că o mie de ani, în ochii Tăi, sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă de noapte” (Psalmul 90,3-4).

Este așa de bine în timpul prezent, când poporul copleșitor al evenimentelor zilnice, ale cererilor profesionale și ale luptelor spirituale care mențin omenirea într-o încordare febrilă – este așa de bine să stăm odată cu adevărat liniștiți și să apreciem ceea ce este trecător, ca trecător, ca ceea ce este veșnic să fie recunoscut cu inima ca realitate adevărată a vieții. „Pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,18). În zilele prezente ale materialismului, poporul nostru riscă în toate stările sociale să mizeze totul pe ce este vizibil și să disprețuiască ce este acum invizibil, ce este veșnic, indestructibil.

„Țărână ești și în țărână te vei întoarce!” Aceasta scrie și deasupra vieții tale din clipa nașterii tale. Dar – Dumnezeu fie laudat! – acesta nu este ultimul cuvânt al lui Dumnezeu pentru tine. Harul lui Dumnezeu îți deschide poarta spre bunurile veșnice. Fiul lui Dumnezeu a murit ca tu să trăiești. Spune deci: *Ai luat în posesie bunurile veșnice, care sunt ținta dorită de Dumnezeu a vieții tale pământești?* Permite să-ți fie numite: *Iertarea veșnică a întregii vini* prin sângele Mielului lui Dumnezeu. Moise spune în acel Psalm 90: „Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale.” Ce adevăr serios pentru omul născut din țărână: el

se grăbește în întâmpinarea judecății. Dar Evanghelia arată spre crucea de pe Golgota și strigă în potopul de păcătoși pierduți, vinovați: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29). Ai apucat tu crezând, acest bun veșnic al împăcării cu Dumnezeu prin sângele Mielului. Ai venit sub har? Poți tu, în retrospectivă, privind drumul tău parcurs, să mărturisești bucurios înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor: Toată vina mea este ridicată prin sângele Mielului, toate petele sunt spălate, nimic nu mă desparte de harul lui Dumnezeu!?

Cel care poate să spună aceasta, acela mai are și un alt bun invizibil, unul veșnic, care nu se poate răpi: *Pacea lui Dumnezeu*. El privește din toiul luptelor vieții, din mijlocul acestui neam muribund, care se zbate, care suspină, la Isus cel înviat și prezent și spune împreună cu Pavel: „Căci El este pacea noastră!” (Efeseni 2,14). Ce fericire liniștită să cunoști locul de la inima lui Isus și să te cunoști pe tine însuși ca pe o oiță preaiubită a mării Sale turme, regăsită și ocrotită, pe care Păstorul o poartă pe umărul Lui și o ține bine cu brațe de dragoste veșnică! Pace, liniștită și adâncă pace chiar și în dorințe sfărâmate, chiar și în ziua încercării, și la mormântul celui mai drag om, și în dureri fizice, și dacă sărăcești, și dacă ești insultat sau calomniat: pace ca un râu de adâncă! Cunoști asemenea oameni, care posedă acest dar prețios de nespus? Harul lui Dumnezeu îi conduce prin luptele și furtunile vieții; oamenii n-au nici o putere asupra acestor copii ai lui Dumnezeu, ei se odihnesc sub scutul atotputerniciei. Ei posedă în ceruri o moștenire minunată, care nu poate fi răpită și acesta este al treilea bun invizibil: *fericita nădejde a copiilor lui Dumnezeu*. Aceștia știu: Vom fi curând la Domnul. Îl vom privi în față pe Acela care ne-a iubit întâi, cu o iubire veșnică; despre Acela putem spune în smerenie profundă și bucurie fericită: Tu ești Acela care iubește sufletul meu! Tu ești ținta spre care mă grăbesc și la tine mă așteaptă o cunună veșnică.

Nu te gândești tu că un asemenea creștinism este o putere victorioasă, pentru a străbate drumul în viața pământească cu capul sus, ca biruitor? Într-adevăr, aici sunt izvoare de putere, de dragoste, de înțelepciune și de perseverență, pe care lumea nu le cunoaște. O asemenea viață nu mai stă sub cuvântul: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce”, ci sub opusul lui: „Adevărat, adevărat vă spun, *cine crede în Mine are viața veșnică*” (Ioan 6,47). Cine are această viață, acela are voie să locuiască în adevăratul Sanssouci, în curțile lui Dumnezeu. Acolo îi înviorează Dumnezeul veșnic pe iubiții Lui copii: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. *Nu vă îngrijorați de nimic*, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,4-7).

O, făptură omenească, ia-ți în stăpânire castelul Sanssouci, harul îți deschide poarta!

Nr. 10. Despre rugăciunea înainte de masă (Pentru credincioși)

I

N-ar trebui ca un creștin credincios să ia orice mâncare cu mulțumire? Domnul, care în toate este modelul a lor Săi, a mulțumit sub ochii și în auzul tuturor celor prezenți, înainte să mănânce și să dea altora să mănânce (Matei 14,19. Matei 15,36. Marcu 6,41. Marcu 8,6. Luca 9,16). Pavel sfătuieste: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10,31). „pentru că (toată mâncarea pe care o mănâncă un credincios) este sfințită prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune” (1 Timotei 4,5).

Pentru un copil al lui Dumnezeu, orice mâncare este o dovadă a purtării de grijă a Tatălui său ceresc. Lumea își monopolizează mâncărurile ca pe dreptul lor de la sine înțeles; oamenii ocărăsc, se plâng, cârtesc dacă nu găsesc ce pretind sau așteaptă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu îl declară vinovat pe omul care uită mulțumirea față de Dumnezeu în savurarea binefacierilor

pământești. Este scris ca o acuzație împotriva oamenilor înstrăinați de Dumnezeu: „Fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1,21). Un credincios care a înțeles din modelul Domnului și din Scriptură semnificația rugăciunii de la masă, poate, într-adevăr, din grabă, ici sau acolo, să uite să se roage înainte de masă, dar nu va putea să omită conștient rugăciunea de la masă, fără să fie pedepsit de conștiință. Atunci nu este vorba numai de lipsă de recunoștință față de Dumnezeu, ci și de neascultare și de neglijarea unei mărturii pe care Domnul o așteaptă.

II

Nu peste tot are un creștin dreptul să spună rugăciunea înainte de masă cu voce tare; de exemplu, la masa ofițerilor sau într-un local public va trebui să renunțe la ea: Cu toate acestea, el datorează Domnului și lumii înconjurătoare mărturia că-și ia mâncarea cu mulțumire din mâna lui Dumnezeu. El nu are voie să-și ascundă rugăciunea de la masă. Dintre toate mărturisirile pe care un credincios le are de depus în fața mediului său înconjurător lumesc, prin umblare, cuvânt și felul de a fi, rugăciunea tăcută dinainte de masă este mărturia cea mai ușoară, cea mai simplă și în același timp aceea pentru care are zilnic ocazie.

Este adevărat că este nevoie de har, de păzire și de putere spirituală ca în mijlocul discuțiilor lumești care ne înconjoară, să ne rugăm în adevăr; dar este la fel de adevărat, că această putere va fi câștigată numai prin exersare zilnică și experimentare. Este numai o manta ipocrită cea pe care un credincios o așterne peste tăgăduirea lui când spune: Omit rugăciunea pentru că tot nu pot să mă rog cu gândurile adunate. Unele afirmații ale ofițerilor lumești au arătat că ei au primit o impresie profundă de la această mărturie tăcută a unui camarad. Pe de altă parte, deja de multe ori, batjocura unor comeseni despărțiți de Dumnezeu, la adresa unui camarad care și-a ținut rugăciunea dinainte de masă sub ochii lor, a oferit dovada că stăpânul acestei lumi se teme de efectele acestei mărturii pentru Isus și de aceea vrea s-o împiedice. Această treabă ne semnificativă în sine are efect mult peste anturajul momentan de la masă și discuția lor; ea influențează personalul care servește la masă, ea este dusă mai departe prin discuție. Dumnezeu a făcut deja să rezulte din ea mari binecuvântări demonstrabile. Marea binecuvântare o primește credinciosul însuși, care își păzește și-și mărturisește legătura cu Domnul și cu lumea de sus.

III

Este limpede că forma exterioară în care este ținută o rugăciune înainte de masă este mai puțin importantă – Domnul a ridicat ochii spre cer când S-a rugat. În privința aceasta nu există nici lege, nici prescripție, dacă în familie ne rugăm în picioare sau șezând, dacă un singur credincios într-un mediu lumesc închide ochii sau apleacă capul sau își împreună mâinile. Dar care trebuie să fie conținutul unei adevărate rugăciuni înainte de masă, acceptată de Dumnezeu?

În majoritatea familiilor, unde rugăciunea de la masă este păstrată ca o datină evlavioasă din străbuni, ele se roagă fie prin gura părinților, fie a copiilor. „Vino, Doamne Isuse, fii musafirul nostru și binecuvântează ce ne-ai dat!” Sau: „Binecuvântează-ne, Doamne, această mâncare pentru sănătatea noastră și spre lauda Ta!” Fără îndoială că Domnul va accepta și va împlini această rugăciune peste tot acolo unde ea exprimă dorința adevărată a inimilor. O asemenea rugăciune de la masă a fost criticată deja în moduri diferite, dacă ea este expresia a ceea ce credincioșii au de spus lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus Hristos înainte de mâncare. Dar nu trebuie să uităm că Dumnezeu privește la inimi, El nu măsoară rugăciunile a lor Săi cu metrul de tâmplărie al criticii omenești. Întrebarea principală rămâne aceasta, dacă Domnului Îi este exprimată o dorință a inimii, de a-L cinsti pe El, de a ne gândi la El și de a fi binecuvântați de El. Datina religioasă și obiceiurile cucernice fără credința inimii, fără smerirea voinței și a vieții sub Domnul prezent nu sunt nimic altceva decât autoînșelare. Nenumărate rugăciuni pentru masă

seamănă cu rugăciunile fățarnice de la colțurile străzilor, de care Domnul avertizează (Vezi Matei 6,5).

Că o rugăciune la masă trebuie să fie înainte de toate o rugăciune de mulțumire, aceasta este evident din rugăciunile de mulțumire pe care mult-lăudatul nostru Domn le-a trimis în sus, spre Tatăl, înainte de fiecare mâncare. Aceasta reiese și din comportarea primilor creștini din Ierusalim, care cu siguranță că au stat sub călăuzirea Duhului într-o măsură mai mare decât noi. „Luau hrana cu bucurie și curăție de inimă și laudau pe Dumnezeu.” (Vezi Faptele Apostolilor 2,46.)

Biblia conține un model textual pentru rugăciunea înainte de masă, în Psalmul 145,15 și 16: – „Ochii tuturor se așteaptă de la Tine și Tu le dai hrana la timpul ei. Îți deschizi mâna și saturi după dorință tot ce are viață.” Aceasta este o preamărire a bunătății lui Dumnezeu, învățată de Duhul Sfânt Însuși.

Domnul, pe când i-a învățat pe ucenicii Lui să se roage, a rezumat rugămintea pentru satisfacerea tuturor nevoilor pământești în 6 cuvinte scurte: „Pâinea noastră zilnică dă-ne-o nouă astăzi”. Potrivit acestei învățături se înalță zilnic de milioane de ori în cuvinte și rugăciuni diferite stăruința copiilor lui Dumnezeu, pentru a fi aprovizionați în toate lucrurile pământești de bunătatea părintească a lui Dumnezeu. Deci dacă încrederea tuturor copiilor adevărați ai lui Dumnezeu este să obțină pâinea zilnică de la bunăvoința Tatălui din ceruri, atunci deja rezultă că mulțumirea copilărească pentru împlinirea acelei rugăminți I se cuvine Aceluia care ne dă totul. Această mulțumire se va modela diferit în funcție de relațiile și de evenimentele deosebite ale zilei, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Într-un fel sună ea când o familie săracă a primit pâine și hrană, despre care de dimineață încă nu se știa de unde va veni. Altfel a mulțumit Ilie pentru ceea ce i-au adus corbii la pârâul Cherit. Altfel a mulțumit văduva din Sarepta, pe care Dumnezeu a ținut-o în viață în timpul foametei. Altfel a mulțumit Solomon în belșugul bogăției lui, date de Dumnezeu. Altfel a mulțumit acel locotenent, care în dimineața de după bătălia de la Königgrätz a putut să cumpere pentru el și pentru oamenii lui, o pâine cu 3 mărci de la cantinier. Altfel mulțumește un tată de familie, când în ziua de Anul Nou își aduce aminte împreună cu familia lui mare, că Dumnezeu din nou i-a aprovizionat casa timp de 365 de zile. Această varietate a circumstanțelor arată că o rugăciune pentru mâncare, învățată pe dinafară, nu poate corespunde, poate alocurea, dar în nici un caz întotdeauna, nevoilor zilnice schimbătoare.

Îndată ce Duhul Sfânt atinge coardele inimii pentru o adevărată mulțumire, El însuși dă la iveală gândurile și cuvintele plăcute lui Dumnezeu.

Și comesenii influențează conținutul rugăciunii la masă. Când un fiu întors acasă își ocupă din nou locul la tata și la mama, dacă o femeie însănoșită stă din nou pentru prima dată lângă soț, când copiii scumpi ai lui Dumnezeu sunt la masă ca musafiri – toate acestea dau naștere la acorduri noi de mulțumire în inimi. Aici este atinsă o latură a rugăciunii dinainte de masă, care în semnificația ei luminează ca un fragment de slujbă preoțească în casa creștinului. Atunci de la sine se ridică întrebarea pentru casele credincioșilor: Se poate lăsa ca această slujbă să fie exercitată prin gura copiilor? Nu stau binecuvântarea mai mare, efectul mai profund în rugăciunile care se revărsă din inima tatălui credincios, și pe inima și concepția de viață a copiilor și în același timp mărturia mai puternică?

De multe ori avem și rugăminți de asociat cu mulțumirea, pe care le trezește Duhul Sfânt în noi; de exemplu, păzirea conversațiilor de la masă, păzirea de mâncatul și băutul excesiv. Cât de deosebit de importante sunt aceste lucruri pentru ofițerii credincioși, la masa ofițerilor! Nici aici nu ajunge o rugăciune învățată pe dinafară.

Dacă un credincios stă la hotel sau la cârciumă în apropierea bațjocoritorilor sau a unora care întrețin discuții murdare, rugăciunea lui de la masă va cere înainte de toate, ca el să poată demonstra credința lui și adevărul lui Dumnezeu, cu smerenie, înțelepciune și putere. Așa cum copiii cumsecade mulțumesc părinților lor simplu, cordial, smeriți, pentru orice binefacere, dar la

aceasta aleg diferit cuvintele în funcție de ocazie, tot așa pot și trebuie și copiii lui Dumnezeu să spună Tatălui lor totul cu încredere copilărească, cu cuvinte copilărești.

IV

Adevărata rugăciune înainte de masă influențează puternic conversația de la masă. Un credincios care se roagă înainte de începerea mâncatului, nu pășește cu această rugăciune numai în prezența lui Dumnezeu, ci mărturisește și înaintea comensalilor că el stă în fața unui Dumnezeu sfânt, prezent, care este martor la orice conversație.

Trei feluri de discuții lumești la masă sunt deosebit de primejdioase pentru credincios: 1. Discuțiile care critică mâncarea. 2. Discuțiile înjositoare despre cei absenți. 3. Glumele despre lucrurile imorale sau batjocorirea lucrurilor sfinte. Cine își primește mâncarea ca pe un dar nemeritat al lui Dumnezeu, mulțumind, nu va putea consimți la critică și la găsirea de cusururi la mâncăruri. *În casele creștinilor, aceasta din urmă trebuie să fie exclusă odată pentru totdeauna în privința educării copiilor.* Ceea ce au, poate, de vorbit mai târziu între patru ochi, lăudând sau criticând, tata cu mama sau gospodina cu bucătăreasa, aceasta constituie un cu totul alt capitol.

Atitudinea unui credincios în mijlocul unor comensali lumești și a conversației lor este de o mare însemnătate. El nu poate participa fără pagubă nici la discuțiile calomniatoare, nici la cele murdare. Mărturia rugăciunii lui dinainte de masă îl califică pe el în ochii lumii drept un neloial, dacă el în asemenea conversații face concesii felului de a fi al lumii, prin participarea cu zâmbet sau prin vreo aparență oarecare de încuviințare.

El are nevoie de stăruință serioasă, de rămânere aproape de inima lui Isus ca să fie prin tăcere sau vorbire, prin toată atitudinea lui un martor și mărturisitor al Domnului său și pe lângă aceasta să se dovedească totuși a fi un copil al lui Dumnezeu, vesel și fericit, care îi iubește pe oamenii cu care Dumnezeu l-a așezat laolaltă. Ochii și urechile lumii sunt sever ațintiți asupra lui și copiii lumii știu exact ce se cuvinte pentru un creștin convertit.

V

Rugăciunea dinainte de masă, dacă este adevărul inimii, influențează și păzește mâncatul și băutul credinciosului. Dumnezeu, care își dă seama ce primejdii sunt și pentru ai Lui în asemenea lucruri, care în sine sunt bune și date de Dumnezeu, a scris în cuvântul Său: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură” (Luca 21,34). Pavel îndeamnă: „Să umblăm frumos, nu în chefuri și în beții” (Romani 13,13). Mâncatul excesiv din cauza plăcerii, pentru a savura din plin din ceea ce este gustos, înstrăinează inima de Dumnezeu. Ajungem în primejdia de a ne așeza pe aceeași treaptă cu cei al căror „dumnezeu este pânțele” (Vezi Filipeni 3,19).

Legătura cu lumea de sus este încetinită, împiedicată, duhul este tras în jos, inima n-are chef de rugăciune și este incapabilă să se preocupe cu Cuvântul lui Dumnezeu. În nenumărate cazuri, mâncarea excesivă a fost pentru credincioși podul pe care vrăjmașul i-a dus dincolo, la lucruri lumești, la discuții lumești, așa că după aceea s-au întors acasă cu conștiința încărcată.

Dacă ne plac mâncărurile putem să le luăm și să le savurăm cu bucurie recunoscătoare și copilărească, inima poate lăuda bunătatea lui Dumnezeu, care ne-a bucurat și ne-a întremat. Dar îndată ce uităm de Dumnezeu și ne bucurăm mai mult de mâncare decât de Acela care ne-a dat-o, nu mai mâncăm spre onoarea lui Dumnezeu. Lumea pictează pe pereții sălii de mese și a restaurantelor: fripturi, păsări și pahare pline cu vin și discuțiile lor conțin de multe ori aceleași imagini. Ce deplorabil este aceasta, în mod deosebit dacă vedem oameni vârstnici a căror gură mai este plină și astăzi cu descrierea a ceea ce au mâncat sau au băut acum doi sau trei ani, aici sau acolo!

De câte ori nu mai este decât un pas mic, și atunci această gură va plânge cu vaiet veșnic că s-a lăsat înșelată de pofta cerului gurii. Sufletul omului a murit de foame pentru că n-a mâncat pâinea vieții veșnice și n-a băut apa vieții veșnice.

Pofta pentru mâncare și băutură bună este de multe ori pentru oamenii bătrâni - și pentru credincioși – o primejdie deosebită. Ce trist dacă se spune despre un om bătrân, ca trăsătură de caracter a vieții lui, ca despre Isaac: „Pentru că mânca din vânatul lui.” (Geneza 25,28.)

VI

Rugăciunea de la masă este și o putere protectoare față de obiceiurile de băut ale lumii. Este cu siguranță un fenomen îmbucurător că mișcarea anti-alcool câștigă tot mai mult teren în poporul nostru. Mulți oameni sunt involuntar determinați să conceapă că poți să fii un bărbat respectabil fără să participi la obiceiurile de băut ale lumii. Aici este totuși ceva deosebit de remarcant. Până sus, în cercurile cele mai înalte, fiecăruia i se lasă libertatea personală să bea sau să nu bea, atâta timp cât motivele sunt sanitare sau pur personale. Avem un număr de ofițeri în armată, care, după cum este cunoscut, nu se ating niciodată de vreun strop de vin sau de bere, unul ca să se pregătească pentru clima tropicală, altul ca să-și cruțe stomacul slab, al treilea pentru că tocmai și-a propus aceasta. Nimeni nu se opune. Totuși, îndată ce un om vrea să se elibereze de obiceiurile băutului cu mărturia creștinismului, a credinței în Isus, lucrul acesta este caracterizat drept insuportabil, incompatibil cu concepția de clasă, nepolitic și așa mai departe. În locul în care apostolul Petru vorbește despre chefurile și bețiile lumii, el le spune credincioșilor: „De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei în aceeași revărsare de destrăbălare”. Aici nu trebuie să vorbim în favoarea unei juruințe anti-alcool – un creștin credincios, în măsura în care nu are motive deosebite pentru aceasta, să-și păstreze libertatea! Totuși, aceasta trebuie spus, că un credincios, orice pahar de vin sau de bere ori trebuie să-l bea cu mulțumire spre onoarea Domnului, ori trebuie să-l lase nebăut. Aici este limita. Un creștin credincios nu poate să bea împreună cu ceilalți acolo unde ajunge în primejdie să bea prea mult. Și nici nu poate să bea cu alții, pe placul lumii, acolo unde mijloacele lui bănești nu ajung, deci ar bea pe datorie.

Există anumite tipuri de toasturi, care neagă adevărul lui Dumnezeu. Să amintim aici, de exemplu, acel obicei rău, păgân, care s-a încetățenit cam de 30 de ani, dacă ne amintim de camarazi decedați și le închinăm „un pahar în amintirea mortului”. Ce înseamnă aceasta? Fie că cel decedat s-a dus ca un mântuit al lui Isus Hristos în slava lui Dumnezeu și atunci eu îl înjosesc dacă vreau să-l cinstesc prin băutul de vin – fie a plecat în veșnicie neconvertit, ca un pierdut, care suferă chin în văpaie, în sete veșnică și atunci este îngrozitor de grav. Astfel devine presupusul omagiu un neadevăr, cu care cei care beau se amăgesc singuri asupra seriozității veșniciei și asupra stării pierdute a păcătoșilor pierduți. Firește că nu este ceva deplasat să ne amintim recunoscători de faptele și meritele camarazilor decedați. Onoare, dacă onoare se cuvine – dar ce rost are „paharul în cinstea mortului”?

Cât de necesar este ca un credincios, înainte de începerea mesei în mijlocul celor egali în rang, lumești, să se încredințeze în mâna și în paza Domnului, cu cererea ca vorbirea, mâncatul și băutul și toată ființa lui să-I placă Domnului și să fie spre onoarea Lui.

VII

Pentru credincioși ar fi o eroare fatală dacă în cele spuse ei vor vedea o teorie searbădă, din care în practică multe ar trebui să fie șterse. Ei sunt chemați să lumineze ca lumini în mijlocul unei generații strâmbe și sucite, în care ei reprezintă Cuvântul vieții (Vezi Filipeni 2,15-16). Ceea ce spune Biblia, tocmai aceea vrea să și spună și aceasta trebuie să se trăiască în puterea Duhului Sfânt, sub ochii lumii. Trebuie să adăugăm: cele spuse aici au fost într-adevăr înfățișate, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, de ofițeri credincioși. Numai ucenicii devotați ai lui Isus sunt creștini veseli. Pentru orice tânăr credincios, care prin profesiunea lui este așezat într-un mediu lumesc, rugăciunea înainte de masă este o mărturisire indispensabilă. El va primi prin aceasta binecuvântări pe care mai înainte nu le-a bănuț, în timp ce, pe de altă parte, neglijarea rugăciunii de la masă are drept consecințe primejdii și daune pentru viața lăuntrică.

Dacă un credincios nu este o mărturie pentru Domnul printre cei cu care mănâncă și bea zilnic, atunci este de temut că el nu este o mărturie. Nu trebuie întotdeauna să fie o mărturie în cuvinte. Toată viața și existența unui creștin este „o carte a mărturisirii”, în care cei din jurul lui trebuie să citească. Chiar trebuie avertizat, o conversație la masă, cu forța, despre adevărurile creștinismului, provoacă ceartă. Un credincios trebuie să lase în seama Domnului, în pace, mersul discuțiilor din jurul lui. Ocaziile în care el își demonstrează credința, vorbind sau tăcând, i le aduce Domnul, iar Acesta dă ucenicului Său smerit, cuvântul potrivit în ceasul potrivit.

Cum să fie posibil ca un ucenic adevărat al lui Isus să-și ascundă creștinismul într-o conviețuire, care îl așează zilnic, pe termen lung, 1-2 ore în mijlocul unora care nu-L cunosc pe Isus! Rugăciunea de la masă, omisă, nu va deveni ea o tăgăduire? Domnul spune: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri” (Marcu 8,38).

Toți credincioșii sunt chemați, cu toată ființa, slujirea, vorbitul și tăcutul lor, să vestească virtuțile Aceluia care i-a chemat de la întuneric, la lumina Sa minunată. Nu există nici un loc, nici o ocazie, nici o oră când aceasta n-ar fi misiunea vieții lor.

Mesele ocupă aproximativ o zecime din timpul zilei pentru majoritatea oamenilor. Pare de neconceput ca un credincios care trăiește pentru Isus, în a zecea parte a zilei, care îi este dată, să poată ascunde ceea ce a devenit: o proprietate scump răscumpărată a iubitului său Domn.

Nr. 11 Deșertăciunea lumii (Strofele 1-7 de Spitta)

Ce bucurii oferă lumea?
Tot ce dă ea nu-i aparent?
Nu-i fericirea ei clădirea
Ce peste noapte dă faliment?
Nevoia ei apasă greu!
Goală-i plăcerea ei mereu!

Viața le e doar o frământare,
O luptă ce n-are sfârșit,
E muncă fără realizare,
Mâhnire de nepotolit,
Somn ce trezește spaimetele,
Moarte ce zilnic nouă e.

Ba ne plângem de plictiseală
Și vrem să ne distrăm întâi;
Ba că timpul trece cu iuțeală
Și suspinăm: ah, timp, rămâi!
Ba vrem de aici să plecăm,
Ba vrem veșnic aici să stăm.

Ba bem din potire otravă,
Ale lumii plăceri, nebunii;
Ba pentru conștiința bolnavă
Vrem din distracții doctorii.
Ba ce e sfânt vorbim de rău,

Ba cârtim către Dumnezeu.

Cum de cu-atât belșug și bine,
Capu-i greu, în inimă-i pustiu?
Cum după desfătare vine,
Dezgustul mai aprig, mai viu?
De desfrâu, de chef nesătui,
Căutăm odihna, dar nu-i.

Trupului nimic să nu-i lipsească;
Cortu-mpodobim frumos,
Dar îl lăsăm să se topească
Pe locuitor, sufletul setos.
Dacă-n afară ești încântat,
Rămâne lăuntrul supărat.

După ce-ai trăit fără frică,
Cu spatele la Dumnezeu,
Se-apropie moartea și strică
Cu mână tare cortul tău,
Și-mpinge sufletul din timpul de-acum
Într-o veșnicie de neguri și fum

O, Dumnezeule, din lume
M-ai scăpat, să fiu al Tău în Hristos;
Mâna Ta s-a-ncleștat anume,
Ca eu din pierzare să fiu scos.
Harul Tău fie laudat,
De moartea veșnică m-a salvat!

Nr. 12. Din întuneric la lumină –

IX

Singura cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu

Mărturie a lui sir Robert Anderson, profesor la Universitatea Cambridge
(După „British Evangelist”, februarie, 1903)

Când acum câteva decenii am început să citesc Biblia în mod serios (și am făcut-o, așa cum am crezut eu, să caut adevărul cu dorință sinceră), m-a făcut nefericit faptul că n-am putut s-o cred. N-am îndrăznit să resping ceea ce am găsit în Biblie, dar nici n-am putut să cred cu adevărat că Dumnezeu îmi vorbește aici mie și că eu am în fața mea adevărul care mântuiește.

Povestea mea până atunci a fost următoarea: La universitate am studiat cu predilecție matematica și în plus am învins cu ușurință și plăcere orice nouă dificultate la care m-a condus studiul meu. Și astfel m-am obișnuit, ca orice matematician, să cercetez fiecare frază în parte, privind autenticitatea ei. În „Principiile” lui Newton m-am pierdut de multe ori admirând, până când ceasul domului îmi amintea că miezul nopții era deja trei ore în urmă. Astfel am stăpânit curând dinamica și cu cât mai mult, cu atât mai tare credeam în capacitățile nelimitate ale rațiunii mele. Această auto-amăgire mai era hrănită și de marile succese și omagieri de care am avut parte în lumea erudită; curând am fost cunoscut ca o autoritate în domeniul matematicii. Dacă atunci aș fi împlinit ceea ce am rostit de multe ori: „Cu cât cineva pătrunde mai mult în știință,

cu atât mai smerit trebuie să-l facă lucrul acesta și cu atât mai atent trebuie să exprime o anumită părere asupra unui subiect pe care încă nu l-a cercetat sau încă nu l-a pătruns deplin”; spun, dacă aș fi procedat după aceste cuvinte, aș fi fost cruțat de multe ceasuri amare. Că omului firesc îi lipsește în general această smerenie față de lucrurile dumnezeiești și spirituale, aceasta a trebuit s-o observ pe pielea mea.

Nu mult după aceea m-am lăsat hirotonisit ca preot și am început să predic. Dar am descoperit curând o mare lipsă în teologia mea. Îmi lipsea îndrumarea Duhului Sfânt. Cum puteam vorbi „în manifestarea Duhului și a puterii”, cum puteam să-mi deschid gura cu bucurie? Zadarnic am citit lucrările teologilor cunoscuți. Zadarnic mi-am propus să stăpânesc la fel de bine Biblia și cunoașterea lui Dumnezeu, cum stăpâneam alte domenii ale științei. Zadarnic am căutat să devin prin mine însumi un creștin adevărat. O sărmană femeie credincioasă din comunitate, pe care am cunoscut-o în vremea aceea, era, cum am observat curând, mult înaintea mea în lucrurile dumnezeiești, cu toate că era total neșcolită. Mă făcea nefericit de tot când o vizitam și observam cât de real de învățată și de instruită era în Cuvântul lui Dumnezeu, ce convingere și putere locuiau în ea și ce fericită era inima ei. Ea vorbea despre experiențe minunate privind bunătatea Domnului, despre ascultarea rugăciunilor ei. Și pe lângă aceasta, ce copilărește, dar în același timp ce fără cusur locuia printre vecinii ei! Eu, dimpotrivă, cu toată știința mea și cu tot instinctul meu de cercetător, eram neroditor și nefolositor și nefericit, ba mai mult, necredincios în inimă, cu toate că n-aș fi recunoscut deschis lucrul acesta.

În plus, îmi era rușine din inimă că nu stăteam mai bine lăuntric decât un Voltaire, Tom Paine și alți necredincioși, dar ce să fac? Nu de la ei aveam concepțiile mele, ci din mine însumi; iar acei bărbați nu-mi ofereau consolare, ci erau pentru mine mai mult un motiv de reproș permanent.

Acum, dacă mă întrebați cum se face că astăzi, după cum știți, stau cu totul altfel decât atunci față de adevărul divin, nu pot decât să atribui toată gloria Celui atotputernic. El a văzut nenorocirea mea, a văzut setea mea după adevăr și pace, mi-a auzit strigătul și m-a ajutat. El mi-a dat har să văd sărăcia mea lăuntrică și mândria mea înaintea Lui. Azi aș vrea să-mi umplu gura cu țărână de rușine, dacă mă gândesc la necredința mea de mai înainte. Nu pot să relatez aici tot ce s-a petrecut cu mine, dar pot să mărturisesc cu smerenie și mulțumire: Hristos m-a smerit și m-a făcut supus în ziua harului și a puterii Sale. El a biruit inima mea mândră prin minunata Sa dragoste și a adus pentru totdeauna la tăcere necredința și opunerea mea față de Cuvântul Lui. O, ce fericit am fost când am putut pentru prima dată, cu toată convingerea și fără îndoială interioară, să spun în privința Cuvântului lui Dumnezeu: „Așa vorbește Domnul!”

Acum sunt convins și lămurit că omul firesc nu este în stare să perceapă de la sine lucrurile divine, cu atât mai puțin să le aprecieze; și nici nu poate nimeni să-și deschidă ochii la aceasta; numai Dumnezeu poate s-o facă. „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt”, spune apostolul Pavel; și aceasta pot și eu acum s-o spun, în adevăr, în mica mea măsură. Înainte a fost pentru mine o mare poticnire, o piedică gravă în credință că vedeam atâția bărbați erudiți, talentați, oameni nobili de știință omagiind necredința. Astăzi este altfel. Văd că în Cuvântul lui Dumnezeu scrie: „Nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales, Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ... a ales lucrurile slabe ale lumii, ... Și Dumnezeu a ales lucrurile de neam de jos ale lumii, pe cele disprețuite și lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu ... pentru ca, după cum este scris: «cine se laudă să se laude în Domnul»” (1 Corinteni 26-31).

Mie îmi este acum limpede că nici un om firesc nu acceptă ce este al Duhului lui Dumnezeu. „Dacă un om nu este născut din nou (sau de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Așa că nu mă miră deloc, că oameni care nu au nimic altceva decât inteligență firească și ființa lor omenească, se comportă cutezător și în necredința lor refuză sau resping Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Pot numai să spun: Dumnezeu m-a sfătuit în har mai bine; Isus Hristos, bunul Păstor, a mers după mine, m-a căutat și m-a găsit. Așa mi-a mers și așa trebuie să meargă

fiecăruia care vrea într-adevăr să cunoască adevărul și să accepte dragostea pentru adevăr spre mântuirea lui.

Am simpatie cordială pentru tineretul studios din zilele noastre, dacă mă gândesc la luptele prin care am trecut eu însumi. Dar Dumnezeu nu se lasă să nu fie mărturisit cuiva și este mereu pregătit să atragă la Fiul Său sufletele care caută mântuire.

Nr. 13. Vino la Isus (poezie)

Deasupra porții foarte renumitei biserici franciscane din Fiesole, Florența, se află următoarea inscripție:

„Un singur Dumnezeu, - dacă El este vrăjmașul meu – cine mă va mântui?
Un singur suflet, - dacă îl pierd – atunci ce-mi mai rămâne?”

Vino – trudit și-mpovărat!
Vino - cât știi să vii de bine;
Chiar și de povară apăsător,
Chiar târât primirea vei obține!
Iată, cum inima-I deschisă-ți stă
Și cum El te întâmpină!
Cât timp, cu câtă rugămintă
Te-a căutat El mereu, fierbinte!
Sărmană inimă, te poți apropia!
Mântuitorul pe păcătoși îi ia.

Nr. 14. Poșta redacției

**Întrebare: Ce vrea Domnul să spună când i Se adresează lui Petru:
„Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei care scot sabia, de sabie vor pieri”?**
(Citește Matei 26,51-52)

Mulți au vrut să înțeleagă în acest citat că un creștin credincios nu ar avea voie să devină soldat. Altor li s-a părut că recunosc un citat paralel cu Geneza 9,6: „Dacă cineva varsă sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui”. Totuși, deja contextul ne arată că gândurile Domnului și instrucțiunile pe care le dă El aici a lor Săi sunt de cu totul alt fel.

Întregul pasaj este așa: „Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul dintre cei doisprezece, și împreună cu el o mulțime mare cu săbii și cu ciomege, de la preoții cei mai de seamă și de la bătrânii poporului. Vânzătorul le dăduse semnul acesta: «Pe cine-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El!» Îndată Iuda s-a apropiat de Isus și I-a zis: «Te salut, Învățătorule!» Și L-a sărutat. Dar Isus i-a zis: «Prietene, de ce ai venit?» Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus și L-au prins. Și iată, unul dintre cei care erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea. Atunci Isus i-a zis: «Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei care scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog acum pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să fie?»

Suferind și murind ca un miel care este dus la tăiere, care este mut înaintea celor care îl tund și nu-și deschide gura (Isaia 53,7), Fiul lui Dumnezeu l-a biruit pe satan, păcatul și moartea. El

S-a lăsat sărutat în mod trădător de Iuda, prins și legat de robii marelui preot, ca să fie dus în fața unui judecător nedrept, pentru a deveni Împăciuitorul, El, Cel nevinovat, pentru o lume vinovată.

Lui, Domnului slavei, Îi stăteau la dispoziție cetele cerești spre distrugerea tuturor vrăjmașilor Lui, - El n-a avut și n-are nevoie pentru apărarea onoarei Lui de nici o sabie omenească. El a fost Acela care în Vechiul Testament S-a numit: „DOMNUL oștirilor”. El S-a dezbrăcat de bunăvoie de slava și Maiestatea Sa dumnezeiască; El n-a considerat ca un lucru de apucat (pe care trebuie să-l ții bine) pentru a fi egal cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob. El S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. (Vezi Filipeni 2,6-8.) Nimeni n-a putut să-I ia viața; El a dat-o de bunăvoie. Astfel a trecut prin moarte și prin mormânt ca Biruitor, și, înviat, înălțat la slava Tatălui, El a devenit Mântuitorul pentru toți cei care Îl urmează crezând. „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat un exemplu ca să călcați pe urmele Lui. «El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit viclenie». Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci Se încredința în mâinile Celui care judecă drept. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2,21-24).

Deci acesta este sensul cuvintelor Domnului, ca ucenicii Lui să nu-și apere niciodată credința cu armele pământești, niciodată să nu se lupte cu sabia pământească pentru adevărul lui Dumnezeu și mărturia Evangheliei, ci călcând pe urmele Domnului, suferind nevinovați, să lase totul în seama lui Dumnezeu, care Își va duce cauza la victorie. Aceasta a fost biruința tuturor adevăraților martori ai credinței; începând de la Ștefan, ceata glorioasă a martirilor a biruit suferind, și sângele lor vărsat nevinovat a fost sămânța copiilor lui Dumnezeu.

Cine ia sabia ca să-i doboare cu sabia pe vrăjmașii Evangheliei, acela va cădea sub sabie dacă este cu adevărat un credincios. Peste tot unde copiii lui Dumnezeu sunt prizoniți din cauza credinței și a adevărului, ei trebuie să bage sabia în teacă. „De aceea cei care suferă după voia lui Dumnezeu să-și încredințeze sufletul credinciosului Creator, făcând binele” (1 Petru 4,19).

Domnul a dat a lor Săi o altă sabie ca să lupte pentru adevărul lui Dumnezeu: sabia cu două tăișuri a Duhului, *Cuvântul lui Dumnezeu*.

În diferitele episoade ale istoriei Bisericii îi găsim pe cei mai devotați mărturisitori ai lui Isus prizoniți și strămtorați. Să ne amintim de Inchiziția din Spania. Citim mai departe despre cruciadele propovăduite de papi pentru distrugerea albigenzilor (1209-1229), împotriva cărora Inchiziția și-a făcut fără întrerupere lucrarea sângeroasă de distrugere în Franța, până la începutul secolului al XIV-lea.

Albigenzii erau creștini biblici după exemplul apostolic. Curăția învățaturii și a umblării lor este recunoscută de toți istoricii. Nu a fost altfel nici cu cei din Waldenser, din Elveția. Ei au fost excomunicați de papă deja la sinodul de la Verona, în 1184. În anul 1477, papa Sixtus a pus să se predice o cruciadă împotriva celor din Waldenser; a urmat lupta prinților francezi și italieni împotriva acestor copii ai lui Dumnezeu, care a durat, cu întreruperi, până în 1680.

Ultimele evenimente istorice de acest fel, în stil mare, au fost luptele camisarzilor din Cévennes, la sfârșitul domniei lui Ludovic al XIV-lea. F. Bettex încheie impresionanta prezentare a acestei extraordinare istorii a eroilor francezi ai credinței cu cuvintele: „Au pus mâna pe sabie și de sabie au pierit”. Așa este. Firește că Domnul va aprecia tot ce s-a făcut, ce s-a luptat, ce s-a jertfit în toate timpurile din dragoste pentru El și pentru copiii lui apăsați și prizoniți, dar El rămâne neclintit la Cuvântul Lui: Cine pune mâna pe sabie – ca martor pentru adevărul divin și pentru dragostea lui Isus – nu va birui cu ea, ci va pieri de sabia feroce a vrăjmașilor lui Isus.

Depart de a-i discredita pe mulții creștini minunați dintre albigenzi, camisarzi și dintre cei din Waldenser, iubii și devotații frați ai tuturor copiilor adevărați ai lui Dumnezeu. Mulți dintre ei au răbdător tăcut, fără să se opună; aceia care au pus mâna pe sabie ca să apere credința pentru copiii lor, au fost mânați în luptă de vrăjmașii cruzi; ei au fost asupritorii lor, care le-au apăsat

sabia în mână. Cine dintre credincioșii zilelor noastre ar avea pretenția că el ar fi biruit mai bine decât aceia ispita de a scoate sabia? Nu, noi îi iubim pe frații noștri jertfiți pentru credință și recunoaștem, în multe detalii zguduitoare ale acelor lupte, mâna lui Dumnezeu, care a răspuns cu semne și minuni rugăciunilor credinței copiilor Lui apăsați. Dar desfășurarea acelor lupte adeverește cuvântul Domnului: „Toți cei care scot sabia, de sabia vor pieri”.

În multe cazuri, acest cuvânt își găsește întrebuințarea și pentru sabia limbii și a peniței. Domnul spune: „Ferice va fi de voi când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și săltați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri” (Matei 5,11-12). În acest sens toți copiii devotați ai lui Dumnezeu au într-adevăr parte de ocazii în care cuvântul Domnului, dezbătut aici, câștigă pentru ei însemnătate practică.

În Evanghelia după Ioan, la capitolul 18,11 găsim părerea de mai sus confirmată limpede. Domnul adaugă la cuvintele adresate lui Petru: „Pune-ți sabia în teacă”: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” Domnul a luat paharul suferinței din mâna Tatălui și a fost dispus să-l bea. Tot așa trebuie și ucenicii Lui să ia smeriți din mâna Tatălui ceea ce li se întâmplă din partea lumii, în toate experiențele urii și ale prigonirii. Mulți copii scumpi și devotați ai lui Dumnezeu s-au lipsit de mari binecuvântări, deoarece au pus mâna pe sabia. „Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci și să suferiți pentru El.” (Filipeni 1,29.) Este un privilegiu să suferim pentru Isus și va fi – putem să acceptăm aceasta ca sigur în perspectivă – în aceste ultime zile ale Bisericii lui Dumnezeu, în care trăim, că mulți copii ai lui Dumnezeu vor mai avea parte de privilegiul acesta. Fie ca cei credincioși să se lase înarmați *prin har!*